

ויקרא יד מצורע

הכון המטהר את האיש המטהר ואתם
לפנֵי יהוה פתח אֶל מוען: י' וילך
הכון את הכבש האחד ודקרי ב אתו
טמפל ב ותחנו גראם י' בתרע
אמרא חרא ויקרב ימתה לאשנא

לקט בחד

חנן חנו וממן בוגנותו: (ז'ו) לפניו ח'. צהער מילוע עני שמייה רק כבש לחם גלפס ועשרה קלם (על נקנולו"ר) (ח'כ - מיש"ד ח'), ולג בעמרא טומקה, לפי האכט היל' גלווה צמן (טלטמה ב', לנוין) ולג דמן סכוון מהוסר פפלויס (ז'ו) (ו'ז) והקריב אתו (לזום וכוי) (רא"מ): ייח קוח צער אסיא דמלוח לאנשים. יוקירגנו לתוכן ספנולו (לטס הילס), קענולו (וינקלר) כן על אט מילס ספאנילו נטמייה נטט מהילטנדיליג) נוכם פתח האיליל, טאטס המודע עוזם אט ופינוי מערכך רוחה צער האיליל, זהה נילוקו לפני ר', ומילג ממוחך זא גלט מילקט נקדותט השורה דמלכוון, כדי סיילוין מזורעיט גלט סס דילטונג (רא"מ): יט' ומוחופר כפירוש טולו גלט נגדי המתקץ מהיב כיתם, וגתוורה למורה צאליז'ט לאיזות לנוין, לייד גענצה, סמלווען הייט רטהיל נגדי צערלה, ולטולו היך דטס וצמן הי' הפקער טטילן צער גלט מילקט השורה גלט נס צוילט, נוּס עמוד טמלווען צמכלן האער ומוטיין ייזו ונגלו היינטס ליטוך קענולס ווּן הי' סימנייט, קענילא זמתקה (פי' ג' גלט נפינס עטס לרטע ורוּג גוּפָו) סומר כלען סקמלוות זומת הנטות גלז'ו ווּלְיַי הפקער צענין טמר (רא"מ): ב' ר'lein ווּסְקָרְבִּיךְ וּסְמֹוּלְעֵלְמָלְמָה מִקְרְבִּוּשׁ שְׂפִירְיוּשׁ שְׂמִיטָה קְלָמָה וְסְטָקָלָה, אֲבָלִי הַמְּכִיר כ' מִכְּבָשׁ וְסְחָמֶט, הַלְּגִי סְכִימָה וְסְקִילָמָה ליטוך שערווה, וע' קפה מה נטממה מכל הקילנאות צדי לסת הכהובא מפיilo לנכמתלה נאחתמלת זאמיטא, ווּלְמִיר גס טטמלו נטט אטס, ווּמְלָר אַקְרָבְּן ווּלְיַי מְנוּפָה מֵי קְוֹסָה קְמִיטָה וּלְיַי טִיטָה עלי' אטס נצעת סטמופה, ולפ' ייטה פ' ז

וּר הַחִיָּם

אוצר בעיר

ויה) נם נכסן מהר. פה) יסיה מי צייריה סגנון טהוריו מיט.

אונקלום

אונקלוס

השְׁמִינִי יְקֵחْ **שְׁנִינִיבָשִׂים** תְּמִימִם
וּכְבָשָׂה אַחֲת בְּתִשְׁנַתָּה תְּמִימָה
וּשְׁלֶשֶׁה עַשְׂרָנִים סָלַת מְנֻחָה בְּלוֹלָה
בְּשָׁמָן וּלְגַרְגַּר אֶחָד שְׁמִינִי הִיא וְהַעֲמִיד

ב' טז

לפיו ולמעלה מפי ולמעט במת הקמי (הומינלי'ן הלר'ס) חליוו נילאה הנם זמכוום, וענבר ענבר הוגף צנלהה חננ' מהפל, וו כברייתן דקומה וככ' יטמאנל (ג'א'), ואנס סבלמה כיל'ע, פאל' מפקין סט צלענן דיל' מודס ר' אחד שמן. לסוחות (עליו') "צעט ווילון ממינו על יטמאנל ניל' עטיקת צלענן' היל' ניל' ניל' מפקין טו' קדונען (פ''). יטחא כל גוטן מלך צלי' צער קדונען, ומיל' מלוקו גולד' צפירותן דקרלה, ורקנו גרכא נול' קברת ר' יטמאנל עט פ' פטונו (הו''). ונדרטן היל' צ'י' ננטם מיכת "גוכם" וו' גרטן רק כל מקוט שער ומילא וו' צו' צלענן' מענטן צו' סטמאליס וו' תלכה: טז) נאכלרא קן שאנקנדס טו' אנטטומת הנם צלענן' נכתה, צלענן' ג' ננטטס מגו'ל' ג' זוליט וו' קפה' ח', וכטיך נפסקון י'צ' צלאכט פה' דס' סי' זאל' סט' ל'ס, ח'ל' נאכלרא בכט' חד' וו' זטב'ס להט, וכטיך יעדנו מפ' וו' קעל' צעולא' ח'ינא צלה רק וו', נאכלרא ח'ל' צלאכטס קי' ח'ינס קיל'יס מוניה נקסיס גענמלט, נקסיס זטב'ס כל מילוען חיינו סטמאליס, וו' קדריך היל' נאכלרא ב' עטראוניס עטראון ניל' נאכלרא צין' גענמלט וו' זיין' נאכלרא, וו' קסלאו' צה'ל מהיל' צעלאון חמץ צה'ל עט' קעולה למאמה נקסיס למאפט כל עולא' וו' עטראוניס סט' מיל'יס טו' מנהה צב'ל'ס, וו' מתקה' מינא, טה' הו' עט' קעילן' צו' צה'ל מטה'ל' צט'ל' נאכלרא הוקומן' עולא' נג'ווא' וו' אט'ל'ר היל' געל' ניל' ניל'ס, וו' גמ' מוניות נאכלרא ח'יל' צל' וו' קומ'ז'ל' צל' וו' קומ'ז'ל' צל' (רא'ם), וגס מפקוטן הנטוט מיל' קומ'ז'ל' צל' וו' געל' דמונחה, ח'יל' צל' כמו עטראון פה' סט' קעולה נס' צה'ל נאכלרא (נח''): יז) פ' ל'ן לג' צמן' צה'ל צל' געל' דמונחה, טמאנ' מוא' נאכלרא בול'ס צעטן פ' כטישו זטמאליס זט'ס צט'ל' נאכלרא (נח''): יז) פ' ל'ן לג' צמן' צה'ל צל' געל' דמונחה, מאנ' מוא' נאכלרא בול'ס צעטן פ' כטישו זטמאליס זט'ס צט'ל' נאכלרא (נח''): יז) פ' ל'ן לג' צמן' צה'ל צל' געל' דמונחה, מאנ' מוא' נאכלרא בול'ס צעטן פ' כטישו זטמאליס זט'ס צט'ל' נאכלרא (נח''): יז) פ' ל'ן לג' צמן' צה'ל צל' געל' דמונחה,

אוצר הכתובים

הנה כל שערו שקס נחינה גמחי כהומר בעוכר, ורמן צמיס סוך כתולוכ' זכ' יטבר ממחצצומו, ולמליך הילן בכםנס זכ' מנה פליכיה יוטוליס קוירלה גונומלה מה וועומלה נדך דלמאו (זומקלל ל''). גונומלה קנדס וגוי' ווואס ועכראו, ולו' וטלם היט גונומלה קנדס וגוי' ווואס ועכראו, ולו' וטלם היט כאלפער כטוח כלהו' נס' כזוכר צפ' צלק (ווי'ב') וח'ל' ומסקין מעלהה יסגד חד שעופף לרבדה טלהה דיטמלוט דכל עטמלו ווילק וויקאכ מלוכומל וו', וכטוח חומת טהמר צימוקהן חומרו על פפי קנדס זטאו עס'ז' מאכסייא צולנטה גכל כטulos, ולו' וגטס קמנטער שקס יטראלן היט גאנדיי זקס גאנדיים קנוויז זאכו מלודטס גאנטמאו לזרל' לומ', (זכי' ג'), בסאיו בגאנדיים גאנטמאו יא. והעמיד גאנט, יטקלל גאנ' ז' מא צעלמאו

אור בחד

מג) וכי היו יכול לעמוד נערמו, שホールך נסמניגו.

קי מורה"י מ"מ דק' ק אונז'ן זוכך"ל שואלין את האדם קבוע עתים לתורה ונכח אז, אם קבוע עתים בזמן על פי הנהוגת תורתו אלא כתבע(ט). ואלו ה' הנהוגות נרמזין טביעה של ז' ימי בראשית, והאי' מרמזין כל ההוראה כי אthonן מא' עד ת' שהוא הנהוגה התורית שלא כתבע הנהוגה לבני תורה. והנה המציג אם ירצה להתנהג בטבע, הצערת בא מרובי הדם על ידי מאכל משתה וכדומה ויבקש רפואי טبיעית, לא פפה עדין מגע הנפש, כי הנה מבני ישראל זו אשר להם נתונה הנהוגה התורית שלא בטבע, ועicker רפואי שישוב אל יי' להתנהג תורה אשר הוא למעלה מן הטבע. וזה זאת היהיה תורה כו', שצרך המצער למדר זא"ת יישנים כי הנהוגות, ובין ישראל בני בניה של תורה כל עונייניהם שלא כתבע, מAMILא לא נקשר רפואיות טביעיות רק רפואיות סגולות תורה המרפא כל מחלת וכל גע ומוספת ימים וושור וכבוד לעושיה, והבן כי קוצרתי.

זאת תהיה תורה המצערן. הלימוד של המצערן זאת תהיה, הינו שילמוד ויתבונן בדינים הללו, הינו ביום טהרותו הינו שיתבונן רטהרותו מחויב להיות ביום בזמנם שליטה החסד ולא בלילה בזמן תגבורות הדינים, וגם כן יתבונן בדין והובא אל הכהן איש חסיד^ט, כל זה ללימוד המצערן, ויפעל בזה רפואתו בתגבורות החסדים על הגבורות.

אור האבי והצדק

ר' יונה בשם ר' אודר ישראלי על תיקוין מג ע"א, ורמו לזה
שכפירו גבורה ישראל על האש"פ הובא בבני יששכר
ונידש ניסן מאמר ד' דרוש ד' עד הדורש (עמ' רנ"ה),
דרוש י"ג עד הרמו (עמ' שע"ב).

) שער הפסוקים פרשת שמיני, אמן אהרן הוא
בחיה' שתיהם הפחותים והמלאים ריסוד דאבא,

למדין אותו האיך לשוב, ובאים אינו מבין
נשחר, על כן משומם לא פלוג והובא וכורו'
ה מ' שיזיה, והובא אל הכהן בעל כרחו
פכו לך וסבירא, ובזה ידוקך והובא, ניל'.

או הכהן בוי וראה הכהן והנה ברפא נגע
חצערת מן הצריע. חיבת נגע מיותר
וואורה. גם מן הצרוע אין לו ביאור. ועל פי
שליל יונת, דהנה צרעת מיקררי המכחה
ונגופו בגשמי, ונגע הצרעת הוא נגעו הנפש
נלחם בא הצרעת בגופו, לזה אמר כאשר
זה הכהן המכין שכבר ברפא נגע הצרעת
יש החשובה), והיוינו נגעו בתה הנפש, וזהו
הចערע, שהרפוואה באה מאן הצרוע בעצמו
שר ישוב ויתחרט, משא"כ בהיותו עוסק
באות טבעיות לרפא את הגוף והגעו
נעה הפנימיותركדיי קאי, זה לא לרפא
עד אשר ישוב אל יי' וירוחמהו.

תת הבהה תורה וכו'. עיין מה שדרדרנו לעיל. ויש לפреш על פי מה שאמר הרב מרדכי ב' זצוק'ל בפסוק זאת עלת חדש נאמר כה י"ז, שבתייבת זא"ת נרמז כי תגות שישנים בהתחדשות הזמנים, הדנה יש וגונת הטבעית המוסדרת מז' ימי בראשית כל אשר נעשה תחת המשם מקטן ועד לכל ימי תבל, ויש הנהגה התרויה למלعلا הנטבעית שרצה כן בעל הרצון מבראשית עלי המורה יקבעו עחים על ידי הנהגת רורה שלא כתבע (ועל זה כתוב אדרמור' הרוב

ברשות מצורע

ישפיל עצמו כתולעת ואזוב (הכיא כל רשי זיל). והנה עיקר הטהרה כמשמעותו כל אלה לשוב בתשובה שלימה, מה שאכן כשבבאי הקרבנות מצוות אנשים מלומדים ולא ישים לבו להטעמים, הנה לא שב מקץ עדין ולא נתחררו גנאי בתי הנפש. זו ש' ואת תהי תורה המצער ביום טהרתו, שמוחי' למדוד תורה המצוות הללו, דהיינו הטעמי' ל' זאת תהיה תורה המצער וכו' זה לכוארה מיותר, שלא היה לו לminster רק ביום טהרתו מצער יבוא אל הכהן. והנרא דהנה לענייני הכהר מצורע יש טעמיים לפי הפשט, וכמו שדרשו רוז'ל ערכין צו: שביבא צפרים המכפטפחים להיות שהגעיהם באים על פטפטוטי דברים לשון הרע, עץ ארו לפיה שהגעיהם באים על גסות הרוח, שני כתולעת ואזוב מה תקנתנו

כינור הצביה והצדקה

๖) עין מה שכתב לעילעה"פ וטהרה מקור דמייה, וביאור הדברים כאן תר חסר הוא כמ"ד מעין אחד ותר מלא כמ"ד ב' מעינות ה'.

ולשפות אלב אט לאכול ולשתות ולשםו
כך כיוון ששטעו יישראאל פרשׁת נגעים נהיה
א"ל משה אל תחיראו אלו לאומות העזז
אלב אתם לאכול ולשתות ולשםו. נ"ל דוד
מודלא כתיב דבר אל בני יישראאל כמו פה
מקום, לזה ודייך דהנה יישראאל נתיראו אפיי
מלימוד הלכות נגעים, שהיא מיל' הקושט
חו"ז אפיילו על ידי דיבורו, וכמו שאמרו חז
[גיטין מ]: כי עילך הורוגנו וככו' [מחhilim מו']
אללו תלמידי חכמים המראים הלכות נען
בעצמן. והנה נתיראו יישראאל מהלימוד, על
השב להם שליא יזק להם ח"ז הילימוד
ארובא על ידי לימודם הלכות נגעים, הנגע
על ראש רשעים יהול, והם יהיו נקיים למשׁ
יי". על כן לא אמר דבר אל בני יישראאל
אותו הדבר לא יפועל בישראל חס ושלום
בבאותיות ברי בברבר
עמך גבורה טיל הרכזוניאו אלו לשליחות
במדרש [פט"ו ד] אדם כי יהיה בעור כו'.
משל למטרוני שנכנסה לתוך
פלטין של מלך, כיוון דחמת מגבליא דחלת
אהשה אינו במקיף, ורמזו בזה שגם אהשה עוברת
על לא תקיפו אם מקפת את ראש האיש.
וירודקר בזה ואיש או אהשה כי יהיה בו כו',
בhem הוה ליה למיר, ולפי הרמז יצדק לרמז
דאיסור הקפה דאיש ואשה, תרווייחו קאי ריק
אייש.

שלום פרשת תזריע

A decorative horizontal flourish consisting of two symmetrical, swirling scroll-like patterns.

אמר לך המונה פרק שלישי יומא

נ' י"ג, י"ד, י"ה מכך נאמר לנו מן הכתובים נדרשו מכאן שפכו כל יין נאכל על ידי כסות צבוי מכון מטה (ט) פרוטך מכון קפיטס זו יולס לדקוק י"ד, י"ה, י"ו, י"ז אוף ומן מוגן: כפלו לחם שברם. ממה מוגן נ' י"ג, י"ה, י"ו, י"ז י"ט כמוהו ט"ב: י"ט לאילאילא: ועל דבר זה מוכרים אותו לשבח שעמלום בו': לפטם.

לכחות קפמאנן ולערכס יילך מאן
שנוממר גאנס פ מומולע: להעלות
עשן, צלע זום זום מליכין זונגע אנטון
מעגל זם לאטען זוקף וממליך מעקלע
מעשט בבדוד. גאנטונג זיטס: מעגלע
עשן. עזע דאטו מעלה גאנן
וילטני גאנגע: מגילן סטאגן; מאטומין
דא זומע קמי אנטקווילו: מאבן
אמר בן עזאי. מונמאה זיט גאנז
וינט זומעניאן זונקזוק מאכטס ליהומס
מאקזומס וויל: אילו: (ו'בשמד'
קיראן. נויל זאיג מאס לאמר פליין
ייפפה פונטסמי יי לאיל נוילקן זאטס
יקילוין גאנז ולטוא זומקזונע:
ומעלע

וְנִזְמָן בְּרִית יְהוָה וְבְרִית מַלְכֵי כָּל־פְּרוֹרָה
וְבְרִית רַחֲמֵנוּ וְבְרִית מִשְׁעָדֵינוּ נִקְרָא מִפְּנֵי שָׁגָעָשׂ בָּו נִסְים וִישׁ
לְמַעַן אֶל־תְּבִ�ָה? נָאךְ יְהוָה קָלְנוּתָא הַוְתָה וְהַזָּה מַאֲירָה
לְלִמְדָר עַל מַעֲשֵׂה לְהַמְּפֻנָּם שֶׁל בֵּית אַבְנָנָס לְאַרְנוֹ
בְּבָשָׂר וְאֶרְצָה לְלִמְדָר בַּנְּקָמָת לְאֶרְצָה לְלִמְדָר עַל
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְאֶרְבּוֹת־יְהוָה שָׁמָוֹת יְבָרָכָה; וְתִּמְמָן בְּרוּךְ

וחוץ הרים והביאו אובניים מאלבנדייה של מצרים
שהללו מיטקין מבחרין ואופין מבחרין והלול מיטקין
פון מהעפשה כשבשטע חכמים־בדבר אמר כל
שם ולבבדי בראשיו והוו בית נורם למקם של זו
הו נשלין שנים עשר מנה והוו עשרים וארבעה
ושמונה אמרו לום חכמים מה ראיות שלא למד
רב שבא למד אדם שאין מזמן וילך יעבד עבדה
ונמצאה פת נקיה ביד בנים שלא אמרו ממשה
ל' ומשראל: של' בית אבותינו לא רצى למד על מעשה
טהור ולא רצוי למד שלחו חכמים והביאו אומני
א' זו יודען להעלות עשן כמותן של הלול מחמר
חכמים בדבר אמר (6) כל מה שבראו הקביה לבבוי
מקומן שלחו להם וחכמים ולא בא לפלו להם שבח
ר' יהודה אמר בכל יום עשרים וארבעה
ימים ואביבה ר' יהודה אמר שבית היה עיר
אל למד אמר יודען הו של בית אבא שבית היה עיר
עבודות וכוכבים בכר ועל דבר זה מוציאין אותו לשבה
הה מקומות אשר מתנין עמה שלא תחבטם שלא יאמור
ס' מה ומישאל תניא אמר ר' ישמעאל פעם אותה היר
שעתה מטה לשאלה מה אמר ר' ישמעאל פעם אותה היר
ב' בקשו לזרבאות בהרין ורצו למעטבב המקסם עבשין
אותה) סח ר' ישמעאל בן לנוּ פעם אותה יצא אן

בסייעון. נס נס עכבר מכך מוציאו לרוץ מיצות עד קוף גמאלון וסתם לי שפירים ומולאיו לרוץ מיצות עד קוף גמאלון יין כ' מהר ומולאיו לרוץ מיצות עד קוף גמאלון וגומיים ומולאיו לרוץ מיצות עטף גמאלון זכוכית וסתם ליל צמיה (להבאי ודרתון). מען האמור כל השוואות ולן מנותם כי:

תורה או רוחשושל. סעיפים: והטילה לם. נקדים
ב' בדורנן: ניקור ני-
ל' תיד' מה נסם נעשה לס-
ניקור להביא דלהונ-
מזרים בחוירנו עמו-
לטבניע נטול אורת מ-
לא נה דום מועופ בקי-
עמד חזא וכרכיה אמר-
נה דום מועופ והזה מ-
שותגע לנימה של
ויזאה מתרת דומני
בריה שבבים כלעה וו-
שי' אמר שלמה קורת
ברותם אל תקירות ב-

לפיכך כל השעים שהיו במקש נשבו לחות שאותם מיפוי שוחשת מוחבת היהת ראליעזר כשל והב: [מתני' ואלו לנאי של בית נהמו לא רצى ללמד על מעשה הקטורה הנורם בן לוי היה ירע פרק מושב הרובב יול הנטזניים ואמר ר' בר אבה לרבע ר' פ' ע']

נרטמו הוו בקאיין בעמישעה לחם הפהנים ולא רצץ למלמד ער' והו יוזען לאפות כטומן ולא הוו יוזען לדודת כטורה מבכפניהם ואופין מבכפניהם הילל פ'תון מתרעפשות ותלול א' מה שבארה הקב"ה ללבבוזו בראו שנאמר כל תנקרא לדם חכםים ולא בא' נפלל לחם שברן ובאו בכל ד' יהוזה אומר בבב' יומ' עשרים וארבעה וחמש ארבעים אמרו להם יהוזה והוא רבר וה מכירין אותו לשבח מעולם וכוכבים בכך ועל רבר וה מכירין אותו לשבח מעולם לחם הפהנים וה נזען לקים מה שנאמר הדידים נקדים בס' הכתירות: תר' בית אבותינו הוו בקאיין בעמישעה מאלבנסנדרא של מגדים והו יוזען לפפטן בטורם ו'

וועלה נמקל של תלול מפצע לכאן ולכאן וכשמשעו
ברא שנאמר ***כל פעול ה' למענוו וחוור בית אבטינס**
ובאו בכל יום הו נטולן שנים עשר מנה וודום עלי
ותהום ארבעים וثمانה אמרו להם רבנים מה ראייהם שע
ליידרב אמר שמא למדור אדם שאינו מזמן וילך יעבות
מיוחלה לא ייאצא כלב מרוממת מרובתו וגאותו אי

מגדיר נס
ניטרופלט פ"ג קידר

[כט' נסח]

ב'המ

הביבה

שנרת קאנט
לכאנצו גראן

הזהות כמיון בראבוריים וברשכובוֹן (ב) ישייר דרכם פרטיזאנית ו(ג) מכך או כי אנטישמי. ערך מציין ימונם מפץ מלחמת דודר כמיון קוריאני גולמי נסיבותן שוכן מלחמת ולחנטן קוממיות ולחנטן מלחמת ולחנטן קוממיות.

אלו

יאש

אוצרע

१

ההשעים הלו סוגה מילכתייה של מרים, טבר גס בז מילא חיוק יי' שרואה לנכון למקצת ר', כי סנה לפערם מתייחסים טולדת, כן מי עז יבצ, כבר עבדו עליו יוכ אנטוי נטמו, ומיחינה שעתומות הטלה, כמו צהרמר ר' ליטומין, שעתומות הטלה כל יית טרול הימה, סנה לומדים ייכו עתומותינו טנדס מקומותנו נגזרו לנו, וככה למל ר' לנעימות הדרת, סנה מי מתייך צבס רום וקיליס (ווקאלן-ג). ויש לטולדת להמתוק כי אף דם ממינו לדת, ונעוס נס מוחל,ומי שרואה למקצת חמץ יכו פסוקה לנכון בסיס.

הדריאות הוו מיטרלן גמלרים, ספיו →
עלוס וערליה, מזוקעים נמי"ט

רָאשׁ

צורע

כל שכן גנומוריס סכדר גלו' גאנסיס, מונטגומרי
גנומיס סכדר גלו' גואה מלקס, ולפו' קירון
סאטמאל גואה, צודלי' יט' מוג' רגה' גלא' גו'
המוד נקיין.

אָמֵן

ג

ן. רמו ח"ל, סלענו הבק עד נצמי, לרפא
מנוח נו הבק לנון לרע שעה עד נצמי.
— וכיוון דכלית קלטן מכון נגד נלית כמושור,
כמו זכרינו קדרון (מאלטס טפ-לה) לנו מהלן גראמי¹
מושך טפמי לנו הנקנה, על כן ויגע כף ירכו,
לעורר מועל וזה.

בָּאָן הַמִּקְוֹסׁ לְעוֹלָה עַל וְיִלּוּת סְדִיבָּר כְּלֹטֶל
נְשָׁהָן סְלָדֵס בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֲלֹוֹן
לְדִעָה פָּלָעִי קַדְבָּלִיס מִן תְּמִין לוֹ תְּכָלָה לוֹ
גְּמַמּוֹמִיס, הוּא גְּכָלִיםָה, וְזַן גְּמַדּוֹת, וְצְמַכְמָת
וּלְרָטוֹ, וְגְנַלְמָנוֹת הַמִּמְמָנוֹת גְּנֵנִי נְדוֹן, מְטָר
וּדְלִי יְטָהָרִים תְּלָבָה שְׁלָלִין לְסֶפֶר דָּבָרִים
הַוְּיִיטָן, מְכָל יְטָהָרִים כְּמָה דְּנִירִים שָׁחָםָה צָגָר לְצָוָן
גְּרָעָרָעָרָע, וְכָמוֹ כָּל דִּיְיָהָרִים יְטָהָרִים מְהֻולָּה
מְהָה לְקוֹוָר. וְכָלְדִּי לְלָמֹוד פָּלָעִי קַדְבָּלִיס צְמַפְּץ
יְיִיסָּה (נְקוֹסָה יְסָקָוִי רְכִלּוֹת לְלָגָעָה) שְׁלָלִין
וּזָה. — וְכָמָה פָּעָמִים שְׁמַקְלָרִין וּמְקַלְקָלִין
זְוִילָוִים דְּבָרִים טַל מָה בְּכָךְ, נְבָטוֹל גְּנַלְמָה
גְּנַלְמָה תְּמִיצָות הַמִּסְפָּהָה גָּס גְּנָלָה מִילָּה גְּנַעַמָּה,
כְּכָל רְמוֹעָה עַל וְזָה, לִי נְמָלֵס קָרְגוּ לְחַטָּף (רְמָלָחִים
עַט-וּ), שְׁפַעַתְמָה הַף יְכוֹלָס לְכָזָוגָה מַטָּה, וִיתְנַסָּה
חוֹמָוִים וְצְמוֹלוֹת נְמָרוֹת שְׁקָגִיעַו לְפָרָקָן, וְלַקָּה
בְּרַבְּגָלוֹת הַזָּנוּגָמָן נְוִרְגָּוּט אַיְלוֹת.

בעיקר הדר מושך רנה לאטען רק צדוקים, כי מוענים טהרים וממענים נואים. כמו שפלוינו מושל על מות לטנתם כלט למופת, על שמחת מתן וכלה, זכרים אלהים מענכים בוגר לנערות הניטולין, והעפ"כ גדול טרכס, ומכל שחקן מי שמקלן שידוך ממש גדול שכך. וממושך על כל מה ליקם על עיניהם הקמדלות של חמוץ הוא גמלולות חמת ממסחפתו הוא מילדתו, נחמןונו ונלהבמלו נקיין לאס שידוך גאנון.

קדרותה, ובשענינו על סdem רצונות ישראלי קדושה, עצם זכריה זס' מפיו נعوا"ל, ופלרכו ענומס טול הגלום ליטול מלוכה נטעמן, עבור על הטענה שטענו מושגעים ועומדים, עצמי מכם נזות לודאליס וגוי חס מעילו חס מעוריו מה הלהנה עד קמחץ (שי ג-ט). נ' לנו לזרור ולתקן לנאמנו, כי מפי חטויינו ליטו מחרליינו, והנו עומדים ומופים, כי רק ט' בסנהדרה מומנו כו' ימץ' ויקץ נזילות, והנו קכליס על עמיינו טול הגלום, עד יתקיף ט' לרה בעניינו, ושם לנו מכך קו' כל' מים מחרלינו, ומחייב עניינו צורך נגיון ברכਮיס גמולה דין כרוכ רמנוי ומקדיין.

על אקלטלים וסמלול羞ת צבאים עליך, כי
שנין יקלדו' ומונען יתקון מה'ך. ומונגען
מןין כי יט' עין רוחה, ומונען על כל
סמלול羞ת צבאים, ועל 'גורות סען' נגען
ט' ומונגען מלה'ס מזカリ' כי יט' מה'ן זומען/
על מה'ן נטן לרען נגען צבאים, וכל מונען
ה'ר נcumבץ', ועל הכל יט' ספ'ן מן הסטםיס,
אך מפ'ן צו' לו' בוד'ן מה'ן מה'ן כה'
לי' עיריה.

אשר לנו עומדים כעם ציון, מאר
מנצחים נצחים לה, ועל ענן יערינו
סכלני יטהר הצלתו עזם על לירויו

סעודת שלישית פרשת תוריע מצורע תשס"א לפ"ק

המפרשים מטענו נמל, כי אלה לרייך
לעכומם גס נגלהו לנכוד כ/
כל מה שקרה סקנ"ס נעולמו לנו כרלו
נו לנכודו, וית להדרס לעתידן גס נגלהו
קדוטה, שלם יוכן מן סמליגים, ויגנה לנו
הרלי כ/, לידע גודל מעלה נפטו, וכייד לדס
מר צבאי נברא טועל. ועל כן לרייך קמיה רע
ויסרמו לאציה עס תחוווג גס עז מה, לטווות
סבג מוש ומוה היל מנה ידר.

שׁ לומר עוד לדילמה צגמלה (פָּנָדְלִין פָּמָן):
שלחו ממס לייזון צן וולס קצ'י, ענווון
פלן צנץ סייף עילן וצ'יף נפייק (פָּסְמָה נַכְמָה
וְעַמָּה יוֹנָה), וגבים צ'לוויימל מדיילן, ולט' ממיוק
זונטן לנפיטה ע"כ. וכןה עט"י"מ צפירות

א' רקען הָלְמֹזֵן לִמְנָהָה, וְלֹהֶה טַלְעָן
וְגַנְחָה נְרָפֵל גַּגְעָם פְּלָעָם מִן סְלָרְעָם,
בְּכָעָן וְלַקְמָן לְמַטְבָּר שְׂמִי נְפָרָס מִיּוֹם
בְּלוֹתָם, וְעַזְעַז הַלְּחָן וְחוֹזֵק וְצַעֲן מְלָעָם (ד-ג).
לְקַדְקָוּם כְּמַפְלָשִׁים דָּשֵ׀י לִיא נְמִימָלָה, וְגַנְחָה
בְּסְלָרְעָם מְגַעַּגְעָם בְּלָרְעָם, וְלַמָּה חַמְרָה צְנָרָפֵל
עַז. — וְכַבְּשִׁי עַז הַלְּחָן, לְפִי שְׁגָנָנִים צְלָמִים
גְּמָכוֹם הַרוּחָם (עַלְכִין נָע.), מָה מִקְנָמוֹ יְמַרְפָּם,
לְלַעֲמָנוּמָה מְגַהֲמוּמָה כְּמַולְעָם וּכְחוֹזָן (מְמֻומָּה ג)
וְעַזְעַזְעַז דְּלַלְמָוּן מִקְנָמוֹ שְׂיַפְפִיל עַזְעַמוּן,
סְוִוָּה נְלִין נְמִתְמִיס, הַזְוָג וּמְלָעָם, גַּס צְמָדָה
סְגִי. וְגַס לְמַשׁ מְכִיחָה עַז הַלְּחָן, סְלָג כְּכָר
צְיוֹס נְמַעְמִי צְיוֹס נְמַלְמִתָּו, וְסָס קָן דִּי לְרַמְאָן
פְּרִימְטִיק נְסָפֵל עַזְעַמוּן כְּחוֹזֵק וּמְלָעָם, וּלְחַזָּה
וּרְךָ יְנִיחָה כְּעַמְעָם גַּס עַז הַלְּחָן.

ומורל נפלו למליך צערלים כלנו, ומומך
נטילומי עמו, זו היא נס מועפו. ויתכלי לדעת
האחים יהו זו מחלוקת נס על קבורה, זו יהו
שוכנו נקמת, יוכל נסגולות גס מה טמפני
ונחיד ככבר.

המפרשים מטעו, ולכן נמנת בטולו רשות
למוציאע, שלו יתמנה לתוס עטוף
וחיה, לעמוד ליד שער נקנור כל שעה
לאשיטות מה ידו ורגלו למן הבעלה, כדי לתמם
כל רצונתיו מלס הלהקס. מתוס זוה עתה
אשי סייח געל מסודה ומיאר עטמו מהטמיין
פמוחו לו לחיטול פטום מדים כדי סיילן למווע
לטיככם, כי אם מהרו חכמיינו על בעלי מזונך,
תקב"ב מוטל לך ממילא ממתם כמם סלניך
וזפמן"ק (זונין נספר מענישא כל טולו).

אם כן מפרקת זו צל נגעים נולך לסתה זו
כי יט מנטיג נצילה, וכל מושגתו מיט
גולין, והגדת בערמו גורס כל מי שגנעתו
שכלים עליון, שכלל הולן מן היותר בערמו.
געני נמיס מלמדת חומנו כי יט עין רוחך
המה שמן טמון כטלה ציון, הקמיה עליון
געני במשיס. ווּס יט פנס בלעוזו נחים עליון
געני בגדיס. ווּס חווון זומעה לכל פטפומי פין,
כל דיזור כל נזון הרע נצמן למעלה, ומוניכ
זה על עטמו שטח לו ספהה, וממנו יתמוד
ליך יטה וויל נקייס כל מזות ט' כרכוי.

הזהה פולשת נגעים מושקעת לצלחה פלטיזם.
נגעי נמיס ונגעני נגדים ונגען הדרס, ווועז
דרמי תמן, הקטנן צבאלקה לבכים, ביעו פולעם
ונגעים, ווועז אין מה צה לילע עיריה. 'דע מה
המאונלא ממען', מפלטה זו מוכל לדעת כי מה
טמאותו הוקן מלמעלה, טוח מען, מהה בענגן

א'

גוזרע

שְׁמָן

ג

שער צומחה, עד סלע ילו' ועד לסתם מה
כדי סלע ילו' בטהר הנזין, ומיו' מהד נזין
ביה נס מהפה, וינו' מהפה נהור גולג.
עד שנודכו כך נסימות רוחיות לCONDן קמולה
מיפו של סקע"ה כנגיילס, ומי' מלכתי חלקיים
המאם, ומוש' יט' נכל מהד נCONDן חיזוק, כי נס
הו' יולע עד להתקרג' נז'. וכמו שפירות כורע
קדושים (נויוםEk) ממלא' למקרלה' קודש וכל
לפייהם מוריים, כהאר הלהט רות' להטמיל
נקראת קדושים, ומי' מוגה רות' ננטשו' לעומת' געமוד
ולטנטרכ' פפי' נז', או' זכר' לוייהם מוריים, זכייל
געמונו' מזנין כל יטראָן ציילום מוריים, וירחא
שי גס משער מ"ט אנטומליה יגוליס' להטמיעות
למדליה'ג' רינה' ולפת' נז'. — ולען לדמות שעני
מנוחה, מוקס' הצעקה נצית נז', או' שעיריש
ממנזרים דיבוק, להזכיר נזהדר טהרטס סלע' מיטיג'ט
לועלם, וטמיך' כל מוקס' שאו' מזנין יולע
לנטנות דרכו, וליכנק' נצית נז', ולפטנות דר' מזט
במיין צומלה' וענוזת' נז'.

והנה מים ממדרך לכא פלטמינו (ז-ה) אין
גען להרמיס נוגע בנסיבות מהלה וכו',
ותף נגעים קסלים על התקדים, מלהן כן דביס
בצימנו, חור זו מעון מליה, וקס לנו מעון
מליה, כי כן דביס על גדיי, חור זו מעון
כזיקה, וקס לנו מעון בליפה, כי כס דביס
על גoso, חור זו יטאה, וקס לנו גדר ישע ע"כ.
וקס כן למולע זה מסוקע במתלו, סלכד
עד ערlio נגעי צמיס ונגמי צגדים, ועדין לו
חור מקורי, עד צבאו ערlio נגמי גופו. וצדחי
שםינם סלכד היה מסוס קסקה לו לפרק עגמו
מדרכו. על כן כהאר היה נח ליטאה, מעמידין
חומו צבע נקנו, שיטבון ממנו כי עיקך
קיסוי התקדים קוח רק כי התחלמו, אבל כהאר

→ זהה בעין נאם כל ייחום מלחמת שנענש סכג וופקם. לפזיל מקס כל מיי הקפוזם

את פועלך במלואו רעם, מטה"כ לס ימאל
בצ'ספסלן ולענדו מה ט' נדעת צלימה
בפ' יולמו ממלואו רעם, זה לי מפהר כלְל
ונס כל זה גס מהר צידע צענומו ציעו
חוותם רעם ויך נו דעת לענדומו יט"כ, נל
לענדו זייןמו רב יורי זיין ליהרין ונלה

תיו כלהו:

א"י ובור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים בו. יט לתקון לך מלך זכור כי נפל יונתן לארון עבד, כיון שעדיין לא נטהו מ', כמו שמלר מלך קיסים הטעו יונתן כי, גם יט לתקון על נקודות זוכר נקמת', ולג' בזב' ה', מידוע שבקב' ה' סיא גורלן גל' לוי, ובקמ' ה' טו' אס לדבר, ונקלת מקולו ולם לויו.

← תחתנת קיס מכהן עלי' כמו שמלכו מ"ל' (מרח' שוחראט צב'), הומניס מ' (בקודש) מילא למקראי קוקודס וככל ליעמם מיליס, פירוט עצמה נפמן לנו שער ופמן וכטמלה נשים מלון ומיין ניכרלו קודצ', ר' ספ' משוקע מוקוס בעכירות, וסגס שלפי האכל ואטגע לי' הפטר טה,cosa הומניס וככל ליעמם מיליס, קשיין גס כוכן משוקעים עוד נמ"ע שעלי' טומלה ולמענט נתקענו רק שאכ"ת עטה לנו נם, וגס זוס טהו שער צכלע עט אנטךcosa לא נלט משוקען בטומלה לקדוסה, יולין הומנו שאכ"ת על ידי השוכר כל ייעמם מיליס, וככל ליעמם מיליס לר' מ"ל, רומו נמ"ל לכיוון טפס טהו נג' לטלונות, טפס נפמן שער כל נט נצורה, וממס נט לאחדות מסמול, שנחל מפס שפער ולמיטחן כל הנם לנולס הוה בסגמי.

רַקְסָעִין דַּכָּה בָּרֶלֶת קְפֵי"מַם הַכְּרִילֶה
תְּמַת יְמִים וְאֵסֶם צָמִים אֲשֶׁר מִדּוֹת סְויִם קְלֻזּוֹם,
עַל גְּלַל כְּרִיוֹן סְנָגָה טְנוּשִׁים מִמְּמִדָּת,
לְרוּמוֹ יְמִים שְׁחַמְמָתוֹ סְפָנִילֶה דְּבָמָודָם סְגִ'לֶּי,
עַד סְנָגָה צְלָמָעָלָה מִסְטוּצָעָה סְחוּם סְנָקְרֶה
וְכָלָמָה הַכְּנָגָה מִלְּגִגָּה קְפֵי"מַם עַלְמוֹ נְגַעַךְ
מִמְּמָמָה יְלִרְלֶהָן, וְכָתְוּצָמָס קוֹה לְבָנוֹת טְעַנָּה
יְיִיחָדָה וְצָעוֹלָם אֲנָגְרֶה נְמַקְדוֹ יְמִים, הוּא
מִמְּמָמָה יְמִים שְׁלִרְלֶהָן מִבְּנָסָה סְטוּצָע
סְנָגָה צְלָמָעָלָה מִסְטוּצָעָה סְנָקְרֶה נִמְ, סְהָוָה
עַלְלוֹתָה סְנָמָמוֹת סְוּוֹלִי' קְלֻזּוֹת, רַקְןְּלָה מְגַן
חֲוֹזִים, צָנָמָתָה סְסָעָר וְפְטָמָם, וְנַפְעָן מִסְסָה
לְלָסָה קְוָה מִנְּגָנָה עַלְיוֹנוֹ וְתָמָ, וְכַיּוֹן צָנָפָמָה
עַלְגָּגָה לְמַטְ�וּוֹת צְלָוָתָה נִמְ, צָמָעָסָה כְּבָר,
כְּכָל עַמְּלָנוֹ גְּלִילִים לְהַמְּאִיךְ מִשְׁעָר וְפַמָּה
וְאֵם כָּל מִי טְוּכוֹת הַנוּ כּוֹלִים, עַל דִּי צְהָבָן

٢

קודש קמט

קדושים

ז' וards

2

ו

מזה

וזהו שמללו צו"ל (ע' ב"ר סג, ח) ויקלט צמו ענקן (שם כה, כו) סקנ"ס קילמו, ממל לסתם לרלטמס נצולכס אס ומין קילטו נצוכרי, ויקלט צמו יענקן, וקענין ציעק"ב גימטמיה ד' עמיסים הלא"י"ס עס סלהומיות, כי לחיזים חוממות עולסל [טיימן] נכס הלאיטס, כיוון צאס ו-צאמטס גס נמל, צני הול אופטס נקליהיט לאיטס, וכן הלאיטס מהרים, لكن יט לאס קומט מזיא נכס ו-ה, יעקב נעל ידי דמיוקטו נקדוטה הלאיטס קדווטס, נקם מלהנו גס סגוניאת גהימזיות נכס הלאיטס, וואו שמלמר עשו יעקב צנוי צנחים צי נצמו יעקב פערמים,

בורד את היום הזה. על דבר מלך ו' ל' (עמ' פחים קה':) סכל יוס חייכ מלס נלהומת עמו כליאנו טוח יונט ממעלייס כו', כי הולמת מליסס פיה כדי נסוויט דעתינו, פליוט עט צלנו מן סגולות, ונעט כל זה עדין ט מליס גולדט, כמו צנממל (שםו ג', ז' חסיא צער מסיס כו', ודרכו זו' ל' (ברכות ט:) מסיס מלס גגולות האמר, וכדמיוין זא, גראן קולדס קודס נלהומת נו'ת ממלחות רעום בזימען גולדיס, על דבר צפילצט זוכר לויימת מליסים, ייזוכר לנו'ת ממעלייס טוח ערום קהילץ מלחות עט, ופלעה לומיות בער' ג', סמלס על

וְשִׁיטָה מֻקּוֹס מ"ז לַקְטוֹגֶר צָגֵס נְכּוֹלִי יְטַלְּחַ נְגִינְגַּע מ"ז סְפָפָלָה וְסְכָלָה כַּיּוֹן שִׁיטָה סְפָפָלָה לְלַמְּדָתָה וְגַס צְכוּלִי יְטַלְּחַ קָס רַהֲבָתִים, וְנוֹסָה שְׂאַתְּמָתָם לְפָדוֹתָה כ"ה קְלָעִים, כ"י לְיוֹן שְׂאַתְּמָתָם גְּסָפָל וּמְעָלָה בְּמִינִים סְלָמָתִים, וְהַוְּסָה מְמֻרְוָנָה בְּלָסְטָוִי"ה, וְנוֹסָה כְּצִי"מ צְכּוּלִי שְׂאַתְּמָתָם יְמָנוֹ כ"י סְלָעִיס וְוַנְּגָלָה, מְפַלְּמָה לְמִזְמָס כ"ה מְמֻרְוָנָה עַוְלָס טַעַנְתָּא שָׁאוֹל מְחָלִית,

כ' כל העולמות נכללו כבבלי שיקדש
טה"מ מעוג בעבודת יםולן בעולם הזה, ועל
זה מרמזו בסיס אגימטריה כ"ז אסוט סוי"ה
במיולי טס"ז. זייר הח' ו' ח'ה'ן, כל חות מסט
סוי"ה מורה עוד במנטול חות ל' סמיולי
אגימטריה גס כן כמו פלחות, ו' מורה על
שםמורות טאי"מ בכונמת יםולן, וקלע וגס כן
ירומו לאמוקת סדין, כי מלע גס כן גימטריא
בס טוי"ה באללה, תכלל כל חות מפדיין, על
כך שלגמצעי זמוקס מלול (פ' ו/or ר' לא, ובפ'
ו/or ר' סט פסוק (שמות טו, כה) וילסנו ס'

ובאמת סיה מקודס לנכון מתייחס גדוֹל,
מי לרשותו מולה על ממחזק בקדומה, צעלה
כלוינו יט"א להנץ נגלוין, וזהו סחלה
שלמים, וכשעוזין פליזן צcole פטר למס
מעולין סתלהם שלמים, וזהו צהמר צcole
פטר כל למס, פטר למס פירוש סתלהם
שלמים, ולכן צבאים [סוח] נחליאס כמו
סתלהמו זו"ל (ב"ב, ט). מי טו סיה מלה פאל,
סחלהם נגידה סיה לאנטיב, ועל ידי זה
סמקים פליזן צcole נס' סלעים עותין
צמתקה נייל', ופועlein סקסודקה מתפקט

פרק ב' ב'

המרונה, שאגניות כליל יליהם מיליטיס יקיי קאנטונג צעינויו נגד מושג צ'נטיג מה, וחשו שנהמאל (שמהות ב') ולמען מפלר צ'וווי צ'ק וצ'ן צ'נ' מה מפלר סטעללמי, נזון טולן ויונק, כמו שהס מהטהנצע עס צ'נו כהאוח טולן ויונק וטין סכלו צ'לט, צ'נותון לו מהיז מאונגע קאנטונג וכדוימה, וסידל צ'ם וממתעה וממתצתן וממפלר צ'ו מלוד, ומפלר צ'ומגדל סיילד מה צווזות ומתונגיגס כללו חינט נמאנציג צעינויו, נגד רג פוג צ'מקצל מה.

על דרך זה [ישו] סגניהם כל יי'ים ממליכים
נגד הרים וסְבָבָגָה שִׁיחָה לנו נעמיד צה'ל
נשיה כמדייגם בגדלות, ولكن זו ל' יק'ה
הכפועות הטענו על דרך חותם י"ד סג'ל,
דרינו הטענו מ"ד דרך או' לד', רומו לנכניות
דלות שיט נקנלה הטענו, דרך מימות כמכל
סתמיוק סג'ל שיזוק נזימות על ידי נקב' קפן,
ויש ב' זמינות דלות לא מקובל וללא מספיק, רק מה
ווכל נקב' הטענו כלו'ו ית"ס לסתמייך לנו, ומו'
יש' מאי דלמי'ן סג'ל מ"ס סמומה לדבש
המברשה (יעשה מ. ו), מ' בגימטריה גו'ה', חוס'
סגולמר (פלש' ח. לד) נקבוד על דלמות' יוס
יוס, מ' דלמי'ן הג'ן פד'ה'ן כל המתפשעים
וسمקנ'ל, טען יי' וזה סולכת הטענו בדרכ' י"ד
כינ'ל נקבוד, נפושל סהכפע מהיס סולכת
נכניות יוס יוס, ומ' דלמי'ן הג'ן י'יו' ב'
ממ'ו', ושי'ה הטענו בדרכ' יוס יוס ב' פעמים
יוס ה'ן המתפשע וسمקנ'ל:

וה' חולך למגניהם יומם בעמוד ענן. פירס רט"י ספק"ר הוליך מם העמוד ענן קעמדו ענן סולין מם טרלן, וסה וויל' על טולן שי יכולין למכונל גולד קדוטה חור עטמונו ימ"ס רק על ידי העמוד ענן, ועל דרך הטפס מיט לא נקד קפנון צדדים כדי שיכל סטיגיון לילך, וס' גס כן טליינו יכול ליליך טפיו מנוקה וה' עטשן לו כל' צנו נקד קפנון נמלוח, ובנה ט' צו' ב' חמימות דלות, כי הלהקה ית לא מהלך גלבה ויומר ממה סטיגל רוזה ליליך קו' (פסחים קב'), וגם סקן צלמות טליינו יכול נקדן כלהו כפי מפהו, כך סי' טרלן צ'יליהם מילרים אללו קו' יכולין עדין נקדן טווכות מהמו יט"ס לפ' לרונו להטיב צפפע רב, ס' סי' עדין זקטען, כמו צנחמלר (דימה ב, ב) זכרתי לך חקד געוירין קו', וכן ריש צפפעת חרוו עלייסס גס כן צנניין קענות מהלך יכלו שלט, וסה מלויום צחות יט"ד, כי נקדוטה י' מורה על טחכמיה שעליינה, ומתקן על ידי הי' לאל פ' חמימות דלות היל' גל' ובגואלה מהרונה, זו נסיה צמדליגט סגדלות, סימגדל צו' סטכל לסתיג קדוטה יט"ט, כמו צנחמלר (ישעה א, ט) כי מלהה טוליה דעה, וימתגדל מה נסמותינו נקדן רצ' טו' קאפטן כמו צנחמלר (שם, ט) וטא' לך ס' נטור עולס וולו' רגע ונגן, נטור עטמומו יט"ט, ולמ' יס' ענן ידי ממוועט כמו צ'יליהם מילרים קעמדו ענן, ועל דרך זה טהטמלו' רז'ן (ברכו ב) צ'יליהם מילרים יקיא לך טפל נטולולן

קודש

ב

ז

כט

(בב' ויקרא דף רב"ד) שערן מילולי קבועות כ"ה
ענין ספקנותם הפסוף, וחוכר גם כן פירוש
פירושו, שכן זכריה, דסח נטה מילוי, שערן י"ל
וכילת טעם צל ימייה מקליטה מספיע לנו
מכנים נם זו ממש, וחסו שנמלטו מהרך כל ל' כל
בוחוק י"ד טויה ר' הלכת, אג'ם כת"מ כל'ב
המקובליגים עליינו, סכムען נתקענו, נולג'ם
שפתה כת"מ צעל מילך, ועתה ספקנותם נטם
להוילתו ממס, ולכן כלל פעם שתוכור הנם
ישפיע נ' חמינות נם, כ"ג' שנענ'ת חמינות מועל,
וחומרך ק' חמר ר' סיוס מס' יומית מודרך קהונ'ב;
ציוויליס טמס מלהך מקליטים הפגמי, מהר סכך
ינ'הס נחלאות מדורס פסמיות קוז'ק נטמאלס
געולמות עליויס כ"ג':

ליקוטים

שיטתי אוטוּרִי אלה ב', סמי עס ז' נוקדות
גימטריה מס"ל, יט קליפה סנקלהם כן,
סאכינע מומס על לי מס"ל ממידין
[נסכלין] צעננא;

ועבר ח' לנצח בו. גמלרכט (שמור ז, ר)
מג'ולן סט'ימ ציטינקה וכ' ווועטל
כו' עמה מוקוס יומכל ק' (חאלטס יט, ז, לי (וואק
ח'ג' צו) מייל לומתל ציטינקה, וגומלן מג'ויס
סיטימה צירלה מדסקה מלד פונקנעל, מטל'כ גולולָה
געמ'יזס גאניגים זאכ' איז מל-מעז:

זהו שטחן מל' זומר לתמ' קיוס קפה
עליהם ממליכים כי נחוץ כו', אונס פלגי ימה
עדין ממילרים שגפני, מ"מ כבל ימה
צ'נורטס, ונמלטש שם נמקור נטומתיס
געולמוות עליוניס, וילחו כבל נמיוחה צפ, וחול
אין פירוטו יוו, רק מקו, נג'ל סאנט סקיס
געולמוות עליוניס גנטה מול ומוקור לאנטפיע
ולאיל מידי מדיטס, חזו שטחן מל' וכול, פירוט
לעון משפיע,azar יעה ממילרים, שטחים שם
אל ילה מיל' מל' נעה נטה חמינה וכול
משפטין בבל' ים הרכז

ולבן זוכיר גימטריה כמנין ד' מילוי
סוי"ה עס פcole, כמו שכתבתי במקומות רבים

תקב כו כו בחקתי.

בְּאַנֶּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם כִּי מִזְכָּרָתִי לְהֶם
בְּרִית רָאשָׁנִים אֲשֶׁר הָזְאת תִּיאתֶּתֶם
מִאָרֶץ מִצְרָיִם לְעֵינֵי הָנוּם לְהִוָּת
לְהֶם לְאֱלֹהִים אַנְהָה יְהוָה ט אֱלֹהִים
הַחֲקִים וְהַמְשֻׁפְטִים וְהַתּוֹרָת אֲשֶׁר
נָתַן יְהוָה בֵּינוֹ וּבֵין בָּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתַרְ
סִינֵּי בִּירוּמָהֶה פְּרִבְעַשׁ שְׁנַחַתְמָה בְּנֵי
אֲנִידָבֶר יְהוָה אֱלֹמֶשֶׁה לְאָמָר דָּבָר

קט בHEYR

איגום מוקדים על גבוקים חוץ למועד במשמעותו וכינומו בבריתם:

החותם: (מה) בדירות דראשוניים. כל צבעויס (קנו) (מו) וחותורת. חותת נכתה וחותם געל פה, וזה ופוככלעה געל דיא הגלות תוכננתו יכוננתה וו, ומילאה שנות זו כוותם רצינו ג'ג', פולן נמנים טמוריין לנצח נצון וזו'ק (בד"א): קגבן) נפומות לטה טיק מק"ד לחט נספלה מטה אטען כטב אצטפם להזות וקיימת מטפס דרים לאטכניות נסכמה וקיימת עמיט עכ"ל, ואון נומר זוח כרמים סלמוניין מן קו רכמי יהלומות, אונכט נסמל וחלמי ימי יעקב וגנו, חכל פליין סחוכוונה על האטכניות קפה מות קהטמר סוכמונג הטר טווחתיו הומס מהאן גראמי, ומפהאר הע נעל נסומות קתענו נגי"י (ח"ז), גס ט מומפליקט ערמונו טהון פוכויה על י"ז נוי יעקב, חכל נעל צבאי יטלאן

החיים

וְעוֹמָנוּ חַלְמִי לְכָס פְּרִים וְגוּ' רַכְמִי זֶל חַמְרוּ (פְּרִים כְּבָנִים) חַלְמִי נְמִין שְׁגָלִית כְּלָוָס לְמַכְטִיס דְּכָחִיך וְחַלְמִי וְגוּ' פְּרִים וְגוּ' חַאֲרֵס סְוָלְמִי וְגוּ' וְהַפְּרָאָר לוֹמָר שְׁמַכְתּוֹן עַל דָּרְךָ הַמְּמוּן (וְיכְמִי זֶ) זְכָרִיטִי לְךָ מַסְדָּה נְמֻלִיךְ מְבָכָם וְגוּ' וְכָמוּ קָנְמִר בְּלִין זְכָרִיטִי וְגוּ' פְּרִוּשׁ שִׂיחָכוּ כִּי לְזֹוחַ כְּלָמְדוֹן זְכָות דּוֹר וְלְהַעֲןָן שְׁנִינָס נְגִידִית עַס כִּי גְּלָכְבָּד לְבָכָ, וְפִירָעָת מִי כָּס כְּלָמְדוֹנִים גַּעֲלֵי זְרִיחָה וְהַמְּרִיחָה שְׁכָוְלְמִתִּי חַוָּתָס וְגוּ' וְנַמְּקָדָךְ גַּלְמְגַעַתִּים הַלְּגִיסִּים זֶ);

סמלת פרשת בחוקתי

ב. בחד

נסוג צל סימן פגועה נול הילט. ר' רשות פ' ציונבוזו לומז' ומקימעו מורהין. ר' רשות סלון מי טיקימעה. ר' רשות ז' ור' לעשי סגויים, כלומר פטימי וelem אסזאלתמי חומט קדי צאלסיט סטס לאונקיס צפומני וועל יטס מקדסט אמי נמלומ: ובזהו סליק ספר ויקרא, והוללה לאל אשר הכל ברא: ואחיהיל ספר בהדרבר. בעזר הנגורע על כל נדרבר וורחבר:

נקודות

תקא ויקרא כו בחקתי אונקלום

411

הופכיה, שכוגם רצינו לדריכת נומר ס"כ יין ציינו מילויו בזין מהפכו ודין מהוקום, וכדי למקם בעניין, סול"ג הייל"ג עמכס זהה כפורהנוותא^(ט) להכתרה, כיונתם עין מהפטוי מהקו ויין מה מקמי געלת נפקם, זו נכל מהרן היוציאס לה מהסתיס* לכלותם וכפער גרייתם ספומון סול"ג עין וזה דלון צ"מ: קנב) כלומר קף מל שין ישאותו - אונס.

ר' הכהנים

ימכבר ע"ד מ"כ טיפוחתי גם מ"כ שקדס כי' כ' מונע מלהן קוזה. זה חומר יין וביין, וחוז ופירות מס סס כטמימות, והמ' קתי געלס נפחס בוי עסן כהוואר, כמו טהיר צחלה פילטך לה טהרי ופיינטס על עסן כתובך, ומומונט דער להה יודע כי גוינין ז' כסותין, להס כו' שוקוס צחורה סי' מיסרים גווןן לחר ותוליך טהן ציטול כטמיטס ניד צוולט כתובך כטמימת נא, והס כו' מקיימן מואז כטמיטס נס צלן כו' וויסקון כתובך כיס כ' מיסרים גווןן לחר ולס כו' גולן, וככטרכ' ז' יולן כדין לכדי' הווטס טהן הייזיכס הומלו ומק' גס יהוד סיוב לאטנטס נטהן הייזיכס זבוכוות טהן זכויות גן מלהיחסים וגוי' לטלות, מד. זאנט נס יהוד זכויות גני' זריך לדעת לי' טהמר צחולה בענין:

ידר בהיר

ר' יא וחס פ"ז וף נס וף ח' מר כל. **ר' יב** ונקפ על טומין הא"ל וגס אטמלה קורו הום מרכז'יס', וכון כל מכם נצ', ר' לוי נקם' ק' ווילט מצה' ה' ט' מילון נכון מל' זה, כי כן חמר, **ה' קפודת'** פ' מנטעריס ונדט פלייס דר על נגן' מען שלמן נט' פלייס ומונקיס טעס אטמלה מכמ', וכלהט תעט נאי, מטה'יל' לטמלה, **יימרו'** ווי **ויהק מנטקם קל'**, וזה מליד' גלען מלון. **לפי' י'** מלו' תומרים' וטעם' על בוגנוט, (ה) מדס נגנד מדס גענונו סאלטנו קרי, (ג) שילגען לטטו סעלר, (ג) **ע' ע' ק' יעל' וכדרן כרים' וחוכם הנז', (ד) זכון סולחן, (ה) גלות טමינוט, (ו) טהון גל' מילכה נטעני' חורה, (ז) צויזטס נטן חוויזטס גל' ממקטיס'. **ר' יג** ווס' לאטל' מיז' מוכלה לי' ליקט חומת מילר, ומופר **ול' כמיים.****

מתקנים ולבם למליכס לרמי נמוס כ' גזען שמים מלך בן גנגו כו', קהין הפקל משין, רק ה' עותק נפלות גדולות נבדו נסיך כהה צהון לנו מביבים, ונכמיה ו' סיה יי'יהם מלכים מה ר' טהיה כה' ל' צה' סיה להס לדבור כלוחיו לו יט' כ, ולכך זכר ליעיה מ'יכים ר' יט' מז' כ' כי צמיה ו' עכו'ין ס

רְלֹא לְדַבֵּר לְפִנֵּי יְמָ"שׁ כָּלֶל, שֶׁנֶּעֱלָם בְּלִיעָד בְּהַמִּתְמָמָה, שֶׁגַּס הַמִּצְוֹת הַזָּהָר שְׁמַפֵּץ מִשְׁמָרָה מִזְמָוקֵךְ לְדַבֵּר וְלִמְפָלֵל לְפִנֵּי יְמָ"שׁ כְּרֻלוֹי כְּרֻלוֹי שְׁמַיָּיו יְסָלֵל, וְגַם כֵּן רַוְחָה כְּקַיִ"מּ וּמְטוֹב פִּנְיוֹן יְמָ"שׁ, וְגַם יְסָלֵל נַעֲשָׂות נַעֲמָמוֹ שִׁימָה מִזְמָרָה מִזְמָפִילָה מִזְמָה נַעֲמָמוֹ שְׁגַעַעַוק וּוּמְפַנֵּן לְפִנֵּי אַגְּדָרָךְ שְׁמַמְלָמָק כִּי"כ מְלָמָתוֹ יְמָ"שׁ שְׁלִין יְכוֹלֵל לְדַבֵּר כְּרֻלוֹי, וְזַקְנָתָה מְלָמָתוֹ יְמָ"שׁ לְמִמְיסָתָה מִתְמַהְנוֹנִיס שְׁמַמְלָלָל נְלִין, וּוּפְתַמָּמָה פַיְזַוְלֵל פְּלָשָׁת יְמָ"שׁ שְׁמַמְלָמָתוֹ לְפִנֵּי יְמָ"שׁ שִׁיטָה לוֹ דִּיבָר כְּרֻלוֹי, וְזַלְלָל לִמְפָלֵל דָת וּכְרֻלוֹי וּכְנָכוֹן, וּזְדוֹלָי גְּזַעַלְוָה יְמָ"שׁ.

ובעין זו מילוי שעני נמלים, לכמי ששותה ב, כ) ויסמן הלאים הם נלקחים, וכמי ששם, ה) וגם הוא צמימי הם נלקחת צי טרול דוען צנוקס קו כלב נציג, סמן ימכלת הם צוקם לנשודו ימ"ט כלוחיו כדיין קדום, בסם צענום ביצקו לממים על דבר זה נמלתו מלהו ימ"ט, ונענו על זה לו ימ"ט,oso צנומל (שם, ב, כ) [ויהנו צי טרולן מן העזודה, פירוט על ענדתו ימברן צחיטו לדמי, על זה לנענו לו ימ"ט, וסמן ה"ט ימ"ט גוזל לסם, ועל כנון זה נמלר (חלהם קל, ד) עשותה נטלותם גדולים נציג כי גשלום חקלו, בסגס צצכל חז' מצעיס וס פאמך בגדור, כין ספטולם פאן צצכל חז' כן לנמס על זה, און צלינו סגן וכדי ווין לו מפיilo לדינר לדמי כל קדוצה, מ"ט ה"ט מלהם עליין יג' מלהם קרמים, מומנווי מה טרל מהן געל פי דמיון כנון וכדי.

וזהו סגולת (ישעה נח, ז-ט) יעוועך רצען דרכו
ז' וטל חלקיינו כי לילכה נקמתה כי גע ממסנויו

קדש זרע קבר וארא

כמו כן, שפדיין גן מוגלה רק לעומת מודמי, ומהם כהה מלטן (שמהו ג'. י) מהיא חלק מסיה, סוקוטה כל נמה לנו לאכנהה ולחם, שמהם עמננו בדורינו, סלע טוב סלע יסיה צלום כלג, וכן חלק קח מלטן (שם ת. יב) לנו פלעומת, וגלהמת כלל למוודמיו שלמים יונתן מלה, וכלהמת יקיס הכל נמאנט בלאניין לך טוב עליין, ומהן:

וגם כל^ים ש^הם סטוי צפָל הַמְלִיגָה
מיהו ונממן ליכיו ותינו יכול לפום פיו

סלאנו למל מדומי, ווימת כבבָּהַרְמֵלִי נֶקֶד (שמות ג, יז) מיסיה נ█אל מיסיה, טוקפס נ█ד למש ננו לאכונחה ווימת, שמהיט עמנו נ█ורומיין, סלט מוץ שלג יסיה נלומ כלג, וכן חמלר קח חמלר (שם ת, כב) למש פלעומ, וכלהמת כלג למוזמיין שלחמיין יסגה מהוד, וכלהמת יסיס הכל נמלחה צימינו רק טוב נעלינו, מהן:

כך ונכון, כמו קיומם של סנגוריות, וכן
הממל וויאטן ומלך נמאניס הינס קיימים
לעולם, רק עד מותו ומן סקונג לאם, וכך
שנמלח (ודימה ה, כב) סהומי נון מלינו כי מאר
שממי חול גנוול ליס, ומוי סס חומו סקץ וגנוול
כל דבר יה נון כי נגורה צ'ה צנרטם, ועל ידי
ההמוניה שימושם נון לאס נס כן
סדייבור נטוג, כמו שטניינו נמלוטומיס שטמלו
לפלטה מהגע הלאיס סוּה (שמות ח, ט), לפי
צלה ילו נסוויה כן צלטונגניות צלאס קוּו
ווממו שוה סוּה מזאירה סקדמעון סמניטהיג,
חדר נמן מק וחמן כל דבר ממי יכו נועלם
וממי ייחיד מן קעולם.

והנה שלמוניה שלמה טול ממכך מן הקדש סדר", כמו שלמלו מ"ל (תיג'ה ב') למטה נקלע צמו סדר" שלמה נלעטנו די, וטינו כסם קן וגובל בכל שבדים שנעטנו, שמייס ולחן וסימים וכל חלק כסם, כמה יקח גדל ורחבנו וגבהו, וכל חמד כס מוק קזוב כלג יטנו מה מפקידם, וכן נמלגה רקע"ה לאנומניינו שקדושים נכס קדושים הוה, כי כס נכו לדנקיות הלאתו ולבלים גדולם ימ"ס על ידי שטמיעת הולך, שטהמלו נמקור נמלgas היך, מי כרלו הלא קדוריית שגעולם, כמו שמנינו במלוכתך לך סכיר היה גולחו, שטהמילה רלה יהת השם שטמך וטיה נקעתם, וכן קילם וכוכביהם לך נגפס, ואבן מוח אחים גולח קדמוני ימדי ומיפוי, והוא לנו נצוץ מלפיכם קי"ק קפה ויביא.

ובן כל הטכנות מילוי הקמפוס [טלטס] פ"ה
על ידי סס קדוש הזה, רק מומחה גדול
קדושים דביקושים ומכתמת טוכה, שלא מדרגה
לזרקן נעד ענוגתכלא לאסס כל פולווק קעלווניס.

ל' קראוניס טרילוקס מל' ס' מרגטיס יומל
יעש ממא צאומעיס למ סקול, ויט עוד
נ' גנגה, צונמם לינס זומען נך שמג'ינין
ט' מזא כטלה מזה סקול, ומזה מרגטין
ט', ולל מא צומתוק מסקדוטה מלתק
כם טאלגאך וזקמעיא, ועל דורך כולם
ט' ענייני, וחזו צלנו רוחים אטפלו חומות
ט' לס פמכליטיס נטומונטו יט'ס, קרנס
ט' בס הצעינו ע"ס מהם כנפי בטכנית, כי על
ט' טמגלאט לדבר נציגות סדריקיט על ידי וט'
ט' לא נמקוליזיס נאס, וויהר ק' נכל נמי^{ט'}
ט' ולכן על ידי ענדת טרלסט הצעינו ע"ס
ט' בס מס' נטומונטו יט'ס, נמפלקס כבוזו

וְאֶת־סָמוּךְ כִּכְלֵי־מִזְבֵּחַ וְכֵן
וְדֹורָה כְּפָלָדִיקִים עֲנוֹנִים לֹו יְמִינָה
מִמְּדוֹת לְקָדוֹשִׁים, הַו עַל יָדֵי וְ
לְרַבְתָּם קְרוּבָתוֹ יְמִינָה תְּמִימָה כְּלֵי
נְמֻדָּה זוֹ, וְלִמּוֹ שְׂסִיסָה צְיִמִים מְלֻדָּי,
סְעִמִּים מְהֻדָּה סְלִמְךָן מְמִיחָדִים מִי נְפָלָ פָּמָד
לְיִלְעָלָס (אַחֲרָה מ., ۳), לְהַרְגִּיזָוּ נְסָפָה
לְהָרָה וְלְעַזְוָה בְּלַי מְלֻדָּי שְׁעַדְךָ קְצִיעִים
דְּגָדְלָה, וְזָהָה כָּל וְזָהָה כָּל נְמַגְלָה עֲדִין
דְּגָדְלָה וְזָהָה כָּל נְקָרָה חַמְפָקָלִיהָ דְּלָה
פְּנִים, כָּל נְמַגְלָה וְלָה מְהִילָּה עֲדִין, וְכָטְנַמְּגָלָה
לְמַפְקָלִיהָ דְּנִיכָּרָה.

הכח חמeo ח"ג (פסחא ג.) טהרא"ט מומן
כטהמי נכתב מי נקרלה, מי נקרלה וכו'
ונין מי קרייה מורה המגנות, וחסן
מל גס בן וולך כי דה"ל אדי' וממי ט'
מי מי רוחיס שמוואלס וכן עמה
מיחסים כי ימ"ס מ"ז, געל כלים כס
ס שטן געולם נורו ומניאיג, מהמלה
זום זכל קדזניזים הבוגרין געגען יט לאט

וּרְשָׁ

טבינה ונחינה, מפיו צלום ו
קלוב קלוב קודם, לשינו מה
ה蓋מות וקלוב אל כל כולם,
מד לפידיגמו.

זהו לדינור סיס גס גמן מורה, כי מטה
לכינו ע"ה שסיס מופשט מסקגטמיות מלל וכל^ל,
נהמר צו וידנור ס' מל מטה, לדנור חיט חל
רעשו (פניס חל פנים, וטעמם שיטע דנרי
מבלו), ר"ל טקינל מה סטולה סקלוקה נעל
ידי זמיעם כלוזן, הצל כל העס רק וויליס מה
סקולות חל צל גו יכלו נצמוש, כי גו קיו לרהייס
לצמיעם כלוזן מממם דינוקוטס נומול סגטמי,
רק מס שאליגטו נפחס קדושתו ימ"ש צביה
צביה צחים פנס, על ידי סקדוטס וקאליס
מוס טקון צל נאס ארסו מטונס גזולה
ושמעוילום הלאומו ימ"ק, ועל ידי זה צלחו
צביה צער ומתקומק מהל, האינו רלון פגורה
ימ"ק נכל דינור ולידנו, על דרכ שפליטמי (בפ'
ך דף י"ח) ספמקון (אויב ט, ב) ומתקלי מהזא
חנזה, ולכך נחלם (שוחה ב, ט) וככל העס וויליס
להם סקולות, שאליגטו צביה סטלה מסקלון, ועל
ידי זה שאליגטו מה סקולות, וויליס [הויל] לפון
שבינה כמו וויל נלק, וכן נמי נכל דינור
ולידנו ונכל מהירה טנחלם למטה, בגיע
קדושים קדינור נכל הגאנטליים וגאנטלייס
ויטזליים וגאנטלייס, והיפנו נדומות ווימת, נכל
ההס כפי מדליגמו.

במו צניעו סכלמוניים (ספר חרדים בחתימת המפה) דנלי ר' ל' שלממו (אבות פ"ז מ"ב) סכלן יוס נם קול יויהם מארן מולבן, וכמוון סכלנים שמאחן גה' נלן חדס קלנסו מאונזה נכל יוס, עעל ידי סכלנו סיינען מארן מולבן, לך

י

וחזו נגמלר (שם ה ב) ואני
מזה ריש כלון מלן נסחום יש
מש צפלו, וכן ממהם כלון
כלול ליבור כלוח, פה גס כן
מזה רבילון. ריש עלל צפמי
ונצחה כלון מתקן עדין ליבור צ'ר
ז'ינו ונקלע פק"מ לטון פ"ט

וירדבר ה' אל משה ואל אהרן ויצום אל
בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים
הוציא את בני ישראל מארץ מצרים.
לכטמוג סוה קוט מומוקל טננה טמיך נמס
קסיס מדבר هل מטה וולגן פיס זוי هل נוי
טלהן ולעלאן, ורלהן על פי מס טפיטקמי
פפוקן (דברים כה, י) ולחו כל עמי טלהן כי אס
ג' נקלם עלהן וילחו ממן, לטלורה גס קן
מוס מס שיך נצון לריה הלן קרייה, סוס
סס למיימר וטמשו כל עמי טלהן כי אס ס'
ו' קרייה צו', וויס ייסקה ספירותן אלייזו לויליס כסס
ו' ייסקה נכתב כל מה יטלהן, סוס ליס נמיימר
חטב עליך, וכן צהמם מלפני נמן טורה (שמות
טו) לכטמיג וכל קנס לויליס מה טקומות, ומה
זין לטליה הלן קטלונט.

אך נלחא לאפרט על פי מא שמצויר בז'ור
קדוט (ח"א קענ), סגנות מטה לר'ינו ע"ש
טמא נספקלילין מהליה, ומלהר שניניס
או נספקלילין טהילה ממליה, ור'יכין לדעת
ב סוף נספקלילין דלון נטהר, שאמתתנו
על צח זו מור גדול רך טהון יכולן לטהון
שטויה ממממת לחץ מפרק קמדלי ולם נמנגה
זרע עדין, וגענין לי סלינור וויאר מענטמו
ע"ש כוונ נצמן בכל שטאותם קעלויניס
טמוניס, וועתק פועלות נכל ערוץ ובל

בשם דבר אלא שנעשה נס בשבייל יישראלי שיצולו והיתכן שייחשבו שוגם עבורים יעשה הש"י נס כות לדרוך ולחותה את ישראל, כי נאמר אופני, אלא שעל השורש קאי, וזה תבוא והשעון עצם, ולא מצנו כלל של שהו מוכים בסוגרים ולא הרגשו את כל אלה:

אל העניין מבואר עפ"מ שאיתא בספרים הקדושים שכשהשי מתנה געם עולמו על פי מעשה התהנתנים וכוכתם אין לאומה"ע שום טענה שיעשה גם עמהם, כי בשוכר בעא קב"ה דיתעוזן ישראל מללה בעלמא דאי יתעוזן ישראל מללה לא יתעוזן שם דרhamyi ולא יתרעד דינה ברחמי, עכ"ל. ובשביבי נהגה בטענה שגם הם צריכין לחסוד ומה נשתנו אלו מאלו, והוא כל ענין הקטרוג של אומה"ע שמקטרוגים על ישראל שם אין רואיין, ובהכרח שהקב"ה נוטן בחסוד שוב מגע גם בשוכר שאמרו ה' הציק זכו אח"ב לקובורה, והרי די לבהיר דעתביד בדור דינה שיטה עליהם חוט של רחמים שיוכו לקבורה. אבל מה הוצרך שהחדרין עצמו ה' ברחמי מעיקרא אודעתא דרכיו, ועוד שהרי הימים בהם חלים בככל מינ' קישי כברשי, והכל יי' לשלם להם במדתם שעשבדו בישראל באכזריות, ועם כל אלה הוצרך שהי' בו תיכף חוט של רחמים שיוכו לקובורה, ועל דעתך דרכיו ה' הדין בן כל מה שהקב"ה עשה עמהם סה הואך בחסוד, ולחסוד הכל שווין ואין משוא פגמים מעיקרא. איןנו מובן:

ונראה דתנה כי' אבי אדורמ"ר זצלה"ה דקדק למה לא הזרכו ישראל בקרית מזבחו בקדושים כדי שיהיו ראיין, שבאים נצטו בקדושים ועשו ישראל ההתוורור לקדושים שייחיו ראיין, ואיתם לא הם לא ידעו אשר שליהם בודאי הי' מריש. ואיך שוב לא היו כי' טפשין להשוב שוגם להם ה' הים יבשת, שהרי ישראל זכו להה שפהה על הים וכו' עכ"כ, ותירץ שהי' די מסירת הנפשubo במים עד חוטטיהם, עכ"ד גולןראה להוסיף על ברירין דתנה כל העניין ושובו וחננו פי החירות הגדלה ה' החובלות כדי למשוך את פרעה ולטבעו בים לשולם להם מדת בבדריה כבבדריה, כי להצלה ישראל לא היו צריכין להה והי' להם דרך לבתיהם, אך באמת אף שהכל ה' בחסוד וברחמים בעתקיא תיליא מילא שאין שמה תערובת דין, מ"מ עז' דין מ"ה הראוי לחייב את הדריך לכת לסתני בלתי דרךים מבואר. אך עוז יש להבini אך מלאו לב מצדדים לרדוון אחורי ישראל בראותם פמוד אש וענן דבר זדרה יוצא מהיקש הטבע ווים נתבעק לפני ישראל שעשה עוזר מחתה הדר בעולם, אך שלא היה ישראל עוברים ביבשת, ולא ה' להם לתלות

פרעה בשורש שלו בקדושה, וכמו שפירע בזוהא בפסוק ויסר את אופן מרכבותיו ולא נאמר אופני, אלא שעל השורש קאי, וזה תבוא אסירה ותעמדו על אסטרה:

ה' ילחם לכם ואתם תחרישון, ובזוהא (ח"ב מ"ז): תחרישון וראי ולא תחרישון מללה כו' ובדין לא הא דינה ברחמי הוה, ועל דא לא בעא קב"ה דיתעוזן ישראל מללה בעלמא דאי יתעוזן ישראל מללה לא יתעוזן שם דרhamyi ולא יתרעד דינה ברחמי, עכ"ל. ובשביבי נהגה כתוב ממש דטבות מצרים ה' שלא התפללו ישראל או. והדבר תימא, מפני מה זכו מצרים לעשותות להם כהה, ובמיכליה הובא ברשי' בשוכר שאמרו ה' הציק זכו אח"ב לקובורה. ובאר על גבול תנאים, כל הדברים שיטפי באשר היהת בו מדת הקיום והי' תמיד מקשר הכל לשם, בבאו מעשה זה לידיה אסר נמי בתם מרת השכחה, כי אין שכחה לפניו כסא ארץ הכל למאות כבוד אב. והנה פרעה בטומאה ה' לעומת יוסף בקדושה כי את זה לעז' עשה האלקים, והי' פרעה קשור כל בשלימות לא היהת בו מרת השכחה, ע"ב מדותוין לצד הטומאה כי הוא מרכיב בטומאה היהת לו מרת הקיום יותר מכל השבטים היפוך מרת השכחה:

ונhana בהארוי זיל שקליפה מצרים היא שכחה, וכן נראה ממופרש בכתוב שבעוד המכה משמשת בהם הוי נכניים וברגע אחריו הפתק רצון צד הטומאה, ע"כ גזונו אין באו מעשה לידו לדרכו אחר ישראל אף שהי' לו שמחמת שהיו חומריים ביותר, בשור חומרים טעם מצד הנינים ודרך ארץ בשביל מונם בשרום וזרמת סוטים זרמות, ונקראת מצדים שהשאילים והשאילו על מנת להזור ועתה עדות הארץ ולא ה' בהם מרת השכחה, ע"כ נתגברת בהם מרת השכחה, וכן יוסף מתעללים בו ואני מן הנינים להשתות במלכות, מ"מ הרשע הזה ביטל כל גזונו וכל הנינים ולא עשה רק מפני עצם השנהה שסתדא מצרים, ע"כ (בר' פ' פ"ז) מי מוריין למצדים יוסף מילכלה יוסף וכו'. והנה מרת יוסף שיתהה בו מרת הקיום, הינו שבל יומי בחד קטריא אתកטריא, והיו כל מעשי תמיד לשמיים, וכאשר הגיעה העת לצאת לקדושה וזהו שאמר בעצמו את הסוטים, כמו לבדיל יוסוף כבניל. אך מ"מ גודלה מדרתו של יוסף בקדושה ממדתו של פרעה בטומאה שמדתו של יוסף שיש לקישור בבאו אחר שדי' געלם ממנה ע"כ שגה ומי' הטבע והנינים של דרכך ארץ דוק בלבבו הקישור של פרעה, והינו דתנה ידוע דסת"א להשתוקק לצאת לקדושה, אבל יוסף בצדתו הם פגרים מותם וכל חיותם הוא מפתת שיש שהי' כל מעשייהם לשמיים ביטל את רצונו וכשהם מפני המזווה. והינו שעשה רק מחתה מזווה כיבור אב ולא מחתה טبع אהבת אבות ולא

וּנְקָלוֹס

וְאַתָּה הִרְמֵם אֶת־מִטְףָּה וְגַנְתָּה אֶת־יִזְרָךְ
עַל־תְּחִים וּבְקֻעהָו וַיָּבֹא בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּתוֹךְ הַיּוֹם בִּיבְשָׁה: י וְאַנְיִ הַנְּגִינִּי מִחְזָקָן
אֲתִילָב מִצְרָיִם וַיָּבֹא אַחֲרֵיהֶם
וְאַכְבָּדָה בְּפֶרַעָה וּבְכָל־חַילוֹ בְּרַכְבָּנוּ
וּבְפֶרְשֵׁיו: ז וַיַּדְעֵוּ מִצְרָיִם בְּיַאֲנִי יְהוָה
בְּהַפְּרָבִרִי בְּפֶרַעָה בְּרַכְבָּנוּ וּבְפֶרְשֵׁיו:

לקרט בחר

מושחות * טכניום צי וילו (למדרג) לקרווע לאס כיס (מכיל - צ'ל):
טוכה (גענ') שפיה, אבג'ה מהה כו' מונחים ועליך לאטוף צומת, הכנ' "הלי" מהמלה, וכי מי כו' ציריך צוונכם יומר לי לו מהה:

החיים

ונס וויסטו אל כיס קודס שוחלך על סמך כתובות
כי הני הטעטה לאם נס וצומתאות זה חתגנאל
שליחים ומלחא כריס יה מטך^(ז) פירוש צומתאות
מעטה כתוב ונעט לאם נס ובקע כיס כי גודל
בכנתון וכחמונה נס ציון לאכליינס לטובא. ותמיון
תקן סיס ולדיק כליהן כו' נחמן כן עמידה
ונכס עד גרוינו ולוי נקע כיס עד שחמלר כי צהו
מייס עד נשת כמיהילס ז"ל (סוטה ל"ז) וזה
נתיחסו כתובות על נכוון. ונראה לי נומר כי רכס
כ' לומר לאם טעם תגבורת כדין נעלמס לוד' טכס
כਮיעתו גלבס הלהמוני^(ח) ותמויר סל' וגוו' טוב לו
עדות לה מתיויש זה וזה כ' לנחות נגד מען זה
כלדקה כתמונה גלב חזק. גס זה רמס ליעת
כטסוגת חגורות כדין מהדך^(ז):
ין. ואנו סני מהזק וגוו^(ז) דחמלת כ' טלייכס
נמכוין לכויעס קודס גלב יפהחו
כלחות כ' כיס מטהר חלוק נפי כתמורייס כסדר
טסוא חלוק לפיפיסס יטכו' מהזק מהתו' גלב
כטסוגת חגורות כדין מהדך^(ז):
כ' קידו' כנס שחלין חפץ. נשות נס כו' שאס חינס
יס מדת כדין מונעת ווון כה בלעדייס תנגד
ו כדין כמנעת, וווננו הלו דצלר הול צני יטראל
וש זלהט טעלס סיעוכס לאכזרי נד' כסדר
חומייס דצלר הול צני יטראל וויתגענו' כתמונה גלב
אוור בדור

טירוט ונורמה מוכן לארס לחם. (ג) פ' מתקבצנה צהלה לפס לעצום מיזק סחמוּה, מוח נסמע סחמוּה פיה כוח הלחמוּה. (ד') כי הול נכר הוונטמו ווילנד צפראען וככל חילו וגנו. (ה') ומה לוואר דניריס קלנו עוז בפטעם. וכן מזם מהי מיזק, כי קמי מזק דערמו פירוטו לי מזוק.

אונקלום

**אֶלְיָהוּ דִּבֶּר אֱלֹהִים יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ עַמּוּד
עַל-כָּל-עֲמָדָה וְעַל-כָּל-שָׁמָן וְעַל-כָּל-בָּאָה וְעַל-כָּל-בָּאָה**

רשות

הכל מוקם טרי נמושת לנו מגע הכתוב נמאס זו לטען
נדבון. לד' רון רביינו כלין מלך מהו קוסטום. ח' גל
רלהינו רמו ורמייה מטבח המכפלן מלכידה בטמיות יהום ר'
ילמס נסס וווסס ממיליטון. ז' נמה אלו מה ראל קאנ'ס' נססה
שיפשו קודס שטמפלן. ג' מושתתנו הווים מה מזען
כלין מזוה שיל נטמאן מטוק פרא. ונפלט מהרו טלי, ווי
מי יטפלן זה גל נט לאקאנ'ס', ד' חומרו ויקשו מוייל הויה
טהילן חמר לח' עוד תפעם ויזוחו גני' וכו', כ' נטיקן

דור החיים

כלוחמים יתנוו כי עוזס כו' מכס מכס שחוין כן נזר ח' כו' כלוחם הין למות למך כיוזה גז. עוד יריך נומר שטיפלו מזע הכרחים מכסך לדין על סמגניות לכלחם עממס"ט), ודקדוק נומר נכס ציוון טבעך יתלהן ימאנ' קדצ' רחמים. עוד יריך יתלהן לריח גו' גו' לוייזר לגד' ירבו לריח תולחטבר גו' גו'

טו. מה מתק הל. קפה ולמול מי יונק חס הל
לכ' חלסי וכפלט צעה זרכ דליך
(וינס' ז') קלה מורה ל, מן כמג' קרלייט יס
(מכלים קי' ח'). ויס נוד שארטש נחתפלו באלם כל
עווד כל נענש מכותנו צעד לו וירח מהפלגה.
עווד רוחני כי מתקלא חפלתו והמר לו כי כה
מנך וגוי חס כן קדינות זרכ זה גמר מס מתק הל
למה. עוז קפה חוממו דרכ' חל צי' יתחל ויסנו
כה' כ' מיליגן גאנז'ר זרכ' מיליגן פירוט
כה' יערן כל כמלה מא. ווומלו ווומס חמיליגן)
ימצמ' על דרכ' הוורס ז' (פיטימט ז' ויליכ' רגמי^{ל'}) ד' זיקרים מכך צהיל איז אל' צה' זא וחלקה
כמושלה צהילן כו' מכך צהילן חזק' טהילן חי' זין
הין צ' כה' ה' נברוג וו' נדרף וו' נחתפלו היל' גל
הי' יטן על מתי' וו' הא שוער וכן עט' כ' דכיתיב
(מליט' ז' ו'') גלייל הסות' וו' מלך כ' וגוי'
וכו' כמזריג'ה צהיל' מיליגן פירוט ווומס חמיליגן פירוט

אור בהיר

מפט) שוך נג'ן הגס שמליה רקין מוקן נעצרו דין, אך נעמיסת כל מדת תרמיים וגוגו. **(ג)** לפי מה קלחמרטי שפיטוּצ' יטמס נכס צבאלכלס, סוכו עירין כל סמלחמה, הנה השן לומר שוד ותומים מהרטיסן. **(גא)** הוּא פועלן ייג'ן.

רבי חנינא פָּרְשָׁה מִשְׂוִים אַבְיוֹ מִשְׁלֵץ
עֲשָׂה נְטָל תִּשְׁ גָּדוֹל וּמְסֻרוֹ לוֹ אָמֵר

**בשעה שיעאו ישראל ממצרים עמד סמאל הפליך לחתרג
אותן ורבى חמא בר רבינו חניא פרשה מושם אביו משל
לזרע השהיה מעביר צאנו בנהר בא זאב להתגרות בצאן
ירוזעה שהיה בקי מה עשה נטול תש גדור ומסרו לו אמר
זהו מתוונש בזיה עד שנعبر את הנקר ואחר כך אני
אמיאו לך בשעה שיעאו ישראל ממצרים עמד סמאל
הפליך לחתרג אותן אמר לפניו הקדוש ברוך הוא רבונו
של עולם עד עכשו הי אלו עוברים עבודת כוכבים ואלה
קורע להם את חיים מה עשה הקדוש ברוך הוא מסר לו
איוב שהיה מיעצץ פרעה דכתיב בו (איוב א, א) 'איש פס
נישר' אמר לו הנה בירך אמר קדוש ברוך הוא עד שהו
מתהעפק עם איוב ישראל עולים לים וירדים ואחר כך**

בכארז — אמר רבי חמא בר רבי הניינא: בשעה שיצאו ישראל ממצרים — ועמדו מול פוזו, ולכודרים מכל צד (ככלעיל כאן, ח). והרי צרכיהם לאו קרייטים ים סוף כדי להיזוש מרד המצריים ההורופים אחריהם — עמד סמאל המלאך — השטן, "הרשות, ראש כל השטנים" (דברי א, יא, יב). כי "בב' שליל" (פרדר'א ד, כ), "יהוא שtron הוא יזר הרוח הוא מלך המת" (ביב' ט). לסתורו של שמי'יש' וועל ייח, ח. לסתורו של שמי'יש' (שם, עי"ש) — לקטרג — להרшивע — אורתן — בידים. ורבי חמא בר חניינא: משיל לדועה שהיה פירשא — את הדרשה הזו בפרק משיל — משום אביו — רבי חניינא: משיל לדועה שהיה מעביר צאנו בנהר, בא זאכ להתגרות בצען, לטרפו לו איה שה מהם. רועה — זה — שהדיה בקי — במלאכתו — מה עשה, נטל תיש גדורו — מן הצאן, שיש בורוח לעמור ביריב כבדים. וכך — אמר לפני הקב"ה: רובנו של עולם, עד עכשו היו אלו — בני ישראל, ובצמץרים — עובדי עברודה זורה עיר עיי ווילו ולטנא ערוכס מצונחרא). כמו המצריים עצם (ככלעיל טז, כ: עי"ש), ואחה קרעם להם — לישראל — את הם — להעברם בו בכשה ולהתבער בו את המצריים? מה עשה הקב"ה, מסר לו — לשטן אה — איוב, שהיה מינויין פרעה, ולא מן חרומים שבhem, שכן הוא שתק ולא יען לפרט לישראל דעה (ככלUIL א, ט), וכןו — דכתיב בו — באובי: "איש חם וישראלים", והוא אשר נדרש עלייו למעליה יב, ב. שעלי נאמר: "

הוא אומר (שם שם, כה) "וַיֵּשְׁבוּ הַמִּים" ובכל הגשים הללו
נעשה על ידי משה שגאמר (שם שם, כא) "וַיָּתֵן מֹשֶׁה אֶת יְדָיו
עַל הַמִּים" לפיכך הקדוש ברוך הוא משפטו שגאמר (ישעה
שם, יא) "וַיַּזְכֵּר יְמִינֵי עֲולֵם מֹשֶׁה עַמּוֹ" וכתיב 'מוֹלִיךְ לִימִין
מֹשֶׁה זָרוּעַ תִּפְאַרְתָּהוּ'.

ז. דבר אחר מה מצאך אלוי הרא הוא דכתיב (איוב לו, יט) 'היערד שועך לא באץ' מהו כן אמר רבי אלעזר בן פרת המשל אומר בבר את רופאך עד שלא חצטרך לו ורבי שמעון בן לקיש אומר ערך שוע כ לפמי בוראך כדי שלא יהיה לך צרים מלמעלן אמר רבי חמרא בר רבי חנינא

חקפם הראשון, שלן — הכתוב כאן כאמור אין חזר היה למקומו — והוא אומר: "וישובו המים", "וישב הים" לא נאמר אלא יושבו המים, מכיוון שלל המימוט חזרו" (להלן כב, ב) — "להם למקומם" (מכילה את) הרាជון, וכתנאי שהנהה הקב"ה עס המים במעשה ברוחית, כאמור, וכל הפסים הללו — אף שבוכחו הוא ובזרועו עוזו נזהר, כאמור לעיל כאן, אף למעשה — נעשה — כולם — על ידי משה, ובזכותו (יפי'). וזהו — שנאמר — במעשה הקיעעה: "וית משא את ידו על הים ... ויבקש המים", שהכתב מיחס את מעשה הקיעעה אל משה. כי כאמור זכו עמו להם לישראל — לפיכך הקב"ה משבחו, כמו — שנאמר — בדברי הנביא האמור: "ויזכרו ימי עולם, משה עמו ... המעלם מים את רוחה אגנו, השם בקרבו רוח קדשוי", וכחיב — שם מיד: "מולין לך ימינו משה זרוע תפארתו בזקע מים פגניהם" — הרי כמשמעות הכתוב את ניסי קריעת הים מרבה ששבחו של משה אשר על ידו נעשה כל הניסים.

ז. דבר אחר: "ויאמר ה' אל משה, מה תצעק אלי, דבר אל בני ישראל ויסע", למה מנו הקב"ה ממן מהתפלל בעת צהה (כasher כבר הוקשה לעיל בסימנים הראשונים של פרק זה)? הדא הוא דכתיב — וזה אמר הכתוב — בדברי מהבירו של איזוב אליזע בעת צהה: "היעירוך שעוד לא בצלר, וכל מאמצעי נבי" — היכי ערוכה שעה תפילהך לה, בעוד לא היה בזרה זו ובטרם לא בא עלייך אונסים ממש כוח לחזור לך. אלא עתה בצר לך ובאנך אתה צעיק (רשוי, טש), מהו — הטעם שהוא אומר — כן, להתפלל בעוד לא נודעת שום צדקה באהה, על צדקה שלל תבואה? אמר רבי אלעזר בן פדרת: כמו שכן — מה הוא "תמוד בספר ברסאי" (תנורו מקא, ייעיש) — אומר:

"כבד את רופאך עד שלא חטאך לו", ובטרם יבואו עליך חלדים וכואבות, כדי שכשיבו ואלה עלייך יבואו זה ליפאותך ביל שחתצטרך או לשול אותו ביותר שיתן לך טיפול טוב ומוסר, וכן צריך אדם להתפלל לה, על צדקה שלל חבאו בטרכם חבאו שמשבאה הצדקה עלייך ויצוiano ה' מחרתו גם אם אין ביכolithו או להרבות בתפילה. ורבי שמعون בן ל קיש אמר: "היעירוך שעוד לא בא, וכל מאמצעי נבי" — על עת הצהה עצמה הכתוב מדבר, וכולומר, ערוך שעוד — תפילה — לפני בוראך — "לא בצר", כדי שלא יהיה לך — בעת הצהה — צרים — בקרב המלאכים המクトרגים — מלמעלן, אלא שייהו עתה כל המלאכים מאמיצים כוח לעודך לך ולא מץ בוחך בתפילהך (רשוי בגמי טהדרון מד).

מסורת המדרש

מסורת המדרש

שיר השירים ה

תרגם
קורבניה, ואחרפנו זו עם-בשמי אכלתי יער עס-דבש שתיתי
טיכא דאתעדת לבו: יני עם-חלבי אכלו רעים שתו ושברו
בתר כל פתנמא עליון חבי ענא בית דודים: ס'ג אני ישנה ולבי ער קול | הדוי ו-

שפתינו חכמים

ו-אחר כך מפרש דברי הפיקח מה דרוש לפני פקוטו, שפקוטיו קוטול ייחד גנטיליס על מותה על הקב"ה, ואמר כי הקב"ה נקרא צור לבני, ולענין סמיאן ומתקלט, וכן דבש טלית נוגג לזכות, ועל מה הוא ער, מפרש עיר לשמשוני וכו': כן נמלר מלמי עלי עס דנאי, לס דכם סהו גדל נקיט, כען תנמלר מעלה סלט (ט"ו ד'כו), יעטת פיל לנון קנה, כמו ומפס נטפו (ט"ו ג'כו) טופטס ציערל, ומולין סדט ומטלין עטן. וכן מילן מיטה מלמי עלי עס דנאי, מלמי סקנס קנס קילפה אנדט, למ לטליו רלו עס פלאי, קוטום מדב. מטקו ומו מלך: אבלו רעים. ונדי, ומוי קילטס צו מוס: שתיתוי ייגי. הס' גטטס: עם חלב. מטקו ומו מלך: אבלו רעים. געלן מוען לאין וני, ונכימ נעלמים הכתאים כולם: שתו ושברו דודים. לנו טרלן חילן נכלי נטן ומועליס ולרגלס, וטראלן מטינן יוטו דווי נגנו, בתבואה:

הכתאים סקאליטו למונכת קמונת: (א) אני ישנה. סקיטמי פלאו וטקטו נטמן לנטון וטקטו מענד אקכ"ה. ליטטה ונולדתם: ולבי ער. זה פק"ה, רק מילן נטפקימן (ונמי טו ו') ז. ולט ער, קק"ה טסומ נור נצט ומלקי (טטס עג'כו) ער נטמרא לוטטיך: לי: קוֹדְדוֹדִי דופק. מטליך אקלימו על לטטיטים מצודת דוד

(א) ישרי, בן יקאו הנקם שלב בהם הרבש. וכן בירעת אבלו רעים. למabit השמה אומן קרואים ואפייסם והובש (ט"ו ד'כו): ושברו. עני השתיה יותר מכדי המה: לאכול, וכשה אמר להם אכלו רעים וגו. והנשל הווא לומר כאלו המקם ברוך הוא מבטיח ואמר הנה אהובים: (ב) ער. מלשון העורה והקזה:

יש מהר אשרה שכינוי בקרבן, ואצלב ברצון קטרת החמים, ואש תרד מן השמים ותאכל עצי המערה אשר יערבו עלי כרבש, ואצלב ברצון נסכי תין אשר ימתקו עלי חhalb, והכהנים בני אהרון יאכלו חלקם ממותר אש: (ב) אני ישנה. עעה חורה החשקה להשלים אמירה עם הנדרות, כי ישבה לאוזן החשוך טעם אמריה והפלגת חשה, שליח אמריו לקסתה באמורו גור יפה רועית וגוי (עליל ד'כו) וכל הענן, והיא חשבה שיבוא אל הגן לשכת עמה. והוא השב שכן בוא הפסיק הענין בוה הספר. ועתה נשנה להם מה היה הטיבה אשר החשוך נפדר ממנה כל נך הרבה מן

אבן עזרא

ספרונו
בב בשפה. עם תלמידיהם: אבהתו ישרי. קבלתי עמי ישרי, בן יערת הרבש: חביבי. יש אמרים שהארן: שם דבש. עם בעליך מעשה: שתיתוי יני עט חביבי. הלובן הולעה על היין, ופרש כמותו כין חלבן, והוא רוחוק. כי חלבן הווא שם מוקם ואיננו תאר, גולוד בקרוב הארץ: (ב) אני ישנה ולב ער. רשותה געתה וזה צדוק דברי דורי כי אמנים אני היית ישנה מעסוק בתורה ומאותו: (ולב). שה הנבאים והכמי הדורות והעריו לשוב אל דורי. ואנכי מותי: קוֹדְדוֹדִי דופק. ע"י נבאיו:

מדרש חז"ק

אבהתו ישרי עם דברשי. אמר הקב"ה, לפי השעה שואר רבינו של עולם אני ישנה מן המזות ולבי עד לגמולות הסדים, אני ישנה מן הצדקה ולבי עד לעשתות, אני ישנה מפני הקדש ולא בילוי, כמו שאמר חותה אשר העזה להותapseש להו עזיו עופקים בתורה, כמו שאמר חותה אשר העזה להות. הקב"ה לשחותם יין המשומר בענבי משות ימי בראשית להרוחץ בנהלי חלב, אבלו רעים אלו ישראלי, אלו בעליך מצאות, שתו ושכדו דורות אלו תלמידי חכמים. (שם). אמרו של קרב"ה ער לנגן, והיכן מצינו שהקב"ה אמרו ונדי ונו. א"ר גנא: משל למלך שעשה סורה גזים אורחים אצלו והיה מחוזע עליהם ואמר להם יעדוב לכם ויבכם לכם. (שהש"י).

(ב) אני ישנה ולבי ער. אמרה בנטת ישראל לפני הקב"ה, חחות הלילה אני יוצא בתוכך מצרים. (שהש"י).

תרגם

בשםיו יבא דודי לנגנו ויאכל פרי מנדיו: פטורא, ועליה הוי ה א באתי לנגנו אהתי כלת אריתי מורי ספר דרומה הות בזאנא לאנברה, ועל מרכחה

הוא בנהיא מפקון קטורת בוסמי, בנשתא דישראל אמרת, ייעול אלהיא רחמי לבי מקרשא, ובכלי ברעאו קרבנהו דעמיה: א אמר קדרש בריך הוא לעמיה בית ישראל, עלית לבי מקרש דבנית לי אהתי בנשתא דישראל דרומיא לנגנו דהיא אגניא, ואשריתו שכינוי בינה, ובכליות ית קטורת בוסמי דעברת לשמי, שליחת אשחה כן שמי ואכלת ית עלון נית נבכת קושי, אתקבל ברעאו גנמי נסוד חמר סופק וחמר חור דנסיבו בנהיא על מרכחה, בגע איזו בנהיא רחמי פקד אכלו מא דמשחרר כן

שפתינו חכמים

רשי
לייטלים, וממי סכין יכו טרלן נקדים סס גופידשו שם הלוקט תאים מן התאהנה כגון קוצר במועליס ולרגלס, וטראלן מטינן יוטו דווי נגנו, בתבואה: סס (ה) באתי לנגנו. מיי מונוכ סטם: אריתי. נקומי, וווען לטון מטנה, כמלה טס מה פלט סס (ט"ו פ"ב). ומף לטון מקלח, וולוועה כל עונכי דרכ (ט"ו י'). וווער על סס

מצודת ציון

(א) באתי לנגנו. החשיך שלח דברו וכשה אמר כן אריתי, עבר במקום עתר. וכן אריתי אכלת שתייה: אעשה ואמהדר לבא אל הגן שחכנת לי, ואלקט המור עס שאר מיני הבושים שהזמנת לי. ואת הרבש אוכל לתאהה עד שאוכל גם הקנים למצוז הדרבש מהם. ואשתה היין עם החלב שהזמנת לי:

ספרונו

(א) אריתי מורי, לקטמי, וכמוווער ואורה כל דרכ אבן עזרא (תהלים פ' י').

מדרש חז"ק

(ז) יבא דודי לנגנו. למתרח תורה דרכ ארין שלא היה החתן נכנס לחופה עד שהתחן על הכללה רשות. (שהש"י). בא הקב"ה לגן עדן וניסע עמה, הרדא הוא רוכב באתי יבאו דודי לנגנו וגנו. עורי צפן זו עליה שנשחתת בגפן באתי לנגנו. א"ד הורה ביר סימן: לשעבור היה הקב"ה ובואי תמן אלו שלמים שנשחתים בדורם, הפיח גוי זה אצל מערז, يول בשמי אלו קטנותם בדורם, יבאו דורי גלון וזשכינה ואצל פרי מידיו אלו הקרבות. באתי מילא מילא מילא, הרדא הוא רוכב באתי לנגנו אהותי כליה אריתה כליה זה יומ שמיינו ערמי עס בשמי זה לבני אהותי כליה זה יומ שמיינו ערמי עס בדורו, אללמי עירע עם ברשי אלו אבורי העולה ואימורי קושי קושי. שמיינו ייינ עס חלבני אלו הנסכים ואימורי קושיס קלים, אכלו דעם זה משה ואהרן, שתו ושכדו דודים זו בנטת ישראל. (במודיר נשא)

אריתי מורי גנו.

(א) באתי לנגנו. אמרוים ישראלי לפני הקב"ה, וכי יש בעה"ב שעישה סעדיה לאורים ולא ייב עמהם, והוא ולקטר לפניהם מן כל הבשים. (שם).

גושאי הפרק

א הדוד בא לגן בבקשת הרעה, והנאתו ממןנו. (ב) הרעה חולמת על בוא הדוד, ותיאור הביקוש אחריו. (ח'ט) הרעה משביעת את בנות ירושלים, ותגובהן. (יטו) הרעה מותאמת לבנות ירושלים את יופיו של הדוד.

שיר השירים ה

גָּלוֹתָא, וְהַזָּו דְּמֵא נִפְשְׁטוֹתֵי אַתְ-בְּתִנְתֵּי אַיְכָה אַלְבָשָׁנָה
גָּלוֹתָא גָּבוֹר דְּמַכָּא לְאַחֲרָא מְשֻׁנְתָּה, וְכֹל רוחא דְּקוֹדֶשׁ מְנוּדָא לְהֹן עַל יָד נְבִיאָא, וְהַזָּו
לֹא יָכַל לְאַחֲרָא מְשֻׁנְתָּה, וְכֹל רוחא דְּקוֹדֶשׁ מְנוּדָא לְהֹן עַל יָד נְבִיאָא, וְהַזָּו
יְהִירָא יְהֹהוָן מְדֻמָּךְ לְפָבָהוּ, עַזְיָן רְבָנוֹ פֶּל עַלְקָא וּבָנו אַפָּר, תְּדִרִי בְּרִיחִיבָּתָא,
בְּצִיעָן וְשַׁבְּחָי לִי אַחֲרָי וְחִיבָּתָי בְּנַשְׂתָּא דְּיִשְׂרָאֵל דְּמַתִּילָא לְיוֹנָהא בְּשִׁלְמוֹת עִזְבָּדָה, אַרְומָה
עַל רְשִׁיא אַחֲמָלֵן מְן דְּקָשָׁתָה, גָּבוֹר דְּשָׁעָר רְשִׁישָׁה מְצַטְּבָע מְפָלָא דְּשָׁמָא, זְנִיצִיתָן גָּנוֹר
רוּחַמָּלֵי מְן טַפִּי עַזְנָה, גָּבוֹר דְּגִיצִיתָן גָּנוֹר קְלִין מְפָרֵי מְפָרָא רְחַתְּחָן בְּלִילָה: גָּעַנְתָּה
נְשַׁתָּא דְּיִשְׂרָאֵל פֶּל קְבָּל נְבִיאָא, הָא גָּבוֹר אַעֲדִיתָן מְנִי נִיר פְּקוֹדָה וְפְלִחוּתָה לְמַטְעוֹת
מְמַמְּמָה, וְהַבָּרָן יְהֹוָה לִי אַפְּנִי לְמַהְדֵּד לְחוֹתִיהִי, אַחֲבָה לְהֹן מְרִי עַלְקָא עַל יָד נְבִיאָא, וְאַפְּנִי
רְשָׁעֵי שְׂפַתִּי חַכְמִים

מפענה שונפלם גל נזון דופק על קדלים געם מחלת קתינה גלגולות:
מןנהטם צלולין ווועס פטומות גאנעלס קדרלן. לפוי פטפטם סכטומט נלען טרי טאנטן קולד זונטן. קיס דזוי דופק, קיס נלען
סאיו סדרליכס קהלה טיליס בעיעילס. ולען פטפטם להם כמנמי לרפמי להם רגען, נלען פטומת קהלה
מליס גל חולל נטוג הילך עוד, כענן גאנעלר ומון גל דעלגע נקמר לממלכת האזmiss ווועי (וועי מיד יי').
נקוט ממולות סקוטום כעולם ריקמי לילא: (ג) פשטוואטי את בתגתי. גאנעלר כנור גאנעלר גאנעלר דרכיס
טבנאל ונקוות, ווועט לפטרט טול וווקמי לילא טיניסט נמוועת, סכל מגוות קלוות סיגנות לאגענות כנאל, וטכאל
קוקוריין גאנעליג'. ווועט טהוועו גאנקלל גאנקן טול ומונט הוועו גאנקן רלט ווקוות, סדרק טול ומונט גאנטמו
כן על כל פנים כਮובן מן הכלוחוב:

מצודת ציון
בן להוט את הסולחן (טומקין מו' יז): (ג) פשטותי עין וכואמר מהרי פתחי, כי מצור אני בעומדי חזה
הסרת המלכוש: איכבה. מלהן איך: בעבור רטيبة הטל והמטר שירדו עליו. והמנשל הוא
לומר כאשר ישבי בוגלה בבל היהני נושא מן
גוארה, אבל החבורים שבי בוגנייל וחביריו היו מ一封信 וחושו את החק הנאמר בפי דמייה, והנה המקומות
זרקן הוא העיר רוח והוא כרע לשלהם חפשי, למען לא יחולל עוד שם בו בין הגאים לומר שם 'ה' אלה ומארצו יצאו
יכולה להעמידים בארץ: (ג) פשטורי את בתני, ואני השבוי לו הנה כבר פשטורי את בתני כדרך
החללים לישן, ואני לckett עדרמה, ואיך אם כן אלבשנו כי יש לי טורה בזה. וכבר רחצתי את גגלי עד לא
לחיי על המשכב, ואיך אם כן אאטפם ללקת באורך לפחות לחותך הרלת. והמנשל הוא לומר הנה נתנצלתי
עלות לירושלם, לפי שכבר נחשבי בבל והיתה הארץ היא ערוכה עלי, ולא רציתי לטוח בטולטול הדרך:

ספורנו והם קשיש יזרען מן הפל, כאמור כי מספר ערך הייחודי יהודיה, ולהעיף הגבאי כאמור כי לבו נא אל העת אתה לך לשכחה נבחנים ספונים, או טל רמותה של שראוול שעלו;

קומי אשר בשילה וואור את אשר עשתה לו מנג' ותבן מי ווותם העוזרים מאבותיהם ואנכי מרוי. אמרתי:

פשטורי את לתני. הנכבד בתורה ובמעשים טוביים להעתגע בטענות ומניות: איכבה אלבשנה, למדוד וללמוד,

אמרום זיל שנה ופיירש קשה מכלל:

מדרש חז"ל
 איךכה אלבשנה, אלא ים שנודנו להם נבודנצר הרשות
 לישראל פשט מהם שני לכושים גודלים, לבוש כהונה
 ולבוש מלכות. ריש לקיש אמר זוהר לא פטלו מהה שבתנות
 ייחעת לפטוח וללבוש ואית אמרתו פשטי את כתבי
 איךכה אלבשנה, אלא מורה זה, לפי שנית העזרה
 עזיבכה והלילה קדרה. (שם).

תרגום

נולחרא נבר רמכתא לא יכול לאחערא משניתה, וכל רוחא וקורsha כוותרא להו על ד נבייא, והות יירא יתון מודיך לבוזו, עני ובן כל ערמא וכו' אמר, תורי בתיקתא, פתחוי פופיך בעי' רשבי ל' אחתי רחימתי בנטחא דישראל דמתילא לויינה בשילימות עזביך, ארום עאר רישי אהמאל מן דקעתיך, נבר דשער רישיה מצטבע בטלא דשכיא, עציות גורי חומלי מן טפי עיניך, נבר דציצית נורדי מלון מטפי ממרא רעהתין בליליא: נענת נטחא דישראל כל קבל נבייא, הא נבר אעדיתו מני ניד פקדוי ולחלות לטעות פממי, והברין יהו ל' אף למחדד לוחיה, אמיב להו קרי ערמא על ד נבייא, ואפ' רשות' שפתוי חכמים

מפענה שונפלם גל נזון דופק על קדלים געם מחלת קתינה גלגולות:
מןנהטם שלולין ווועס פטומות גאנעלס קדרלן. לפוי פטפטם סכטומט נלען טרי טאנטן קולד זויפט. קיס נלען
סאיו סדרליכס קעלס יטילס בעיעיסס. ולען פטפטם להט כמנמי לרפמי טה רגען, נלען פטומת קדלאס
מליס גל חולל נטוג חילך עוד, כענן גאנעלר ומון גל דעלגע נקמר לממלכת אצטיס וגורי (וירמייד יי').
נקוט ממולות סקוטום כעולם ריקמי לילא: (ג) פשטוותית את בתגתי. גאנעלר כגד גאנעלר גאנעלמי דרכיס
טבנאל ונקוות, וט נטרכט טול ורכימי לילא טניאס נמוועז, סכל מגוות קלוות סיגחות לאגענות כנאל, וטכלו
קוקרין גאנעלים. ולפי טהוועז גאנעלט נלען טול ומונט הוועז גאנעלט רלקט וקוניג, סדרק טול ומונט גאנעלט
כן על כל פנים כਮובן מן הכתוב:

מצודת ציון
בן להוט את הסולחן (טוקול מו' יג): (ג) פשטותי עין וכאומר מהרי פתיחי, כי מזרע אני בעומדי חזה
הסרת המלכוש: איכבה. מלשון ארץ: בעבור רטيبة הטל והמטר שירדו עליו. והמנשל הוא
לומר כאשר ישבי בוגלה בבל היהני נושא מן
גואלה, אבל החבורים שבי בדניאל וחביריו היו מצפים עלייה וחשבו את החק הנאמר בפי רומייה, והנה המקומות
רווק הוא העיר רוח והוא כורש לשלהם תשפי, למען לא יחולל עוד שם בוין הגאים לומר עם ה' אלה ומארצו יצאו
יבטל להעמים בארץו: (ג) פשטורי את בתמי, ואני השבוי לו הנה נבר פשטורי את כתניי כדרך
החללים לישן, ואני לכלת ערוםה, ואיך אם כן אלבשנו כי יש לי טוחה בזה. וכבר רחצתי את גגלי עד לא
לחיי על המשכב, ואיך אם כן אאטפם לילכת באורך לפוחת לך הרלת. והמנשל הוא לומר הנה נתנצלתי
עלות לירושלם, לפי שכבר נחשבי בבל והיתה הארץ היא ערוכה עלי, ולא רציתי לטוחה בטולטול הדרך:

ספורנו והם קשיש יזרען מן הפל, כאמור כי מספר ערך היה לחיך יהוה, והוא העיד הגבאי כאמור כי לבו נא אל הקומי אשר בשלה והוא את אשר עשו לו מני ותאת מי ואות העוזם מאבותיהם ואנכי מרוי. אמרתי: פשטו את תנתי. הגדה בתורה ובמעשים טווים להעתג בטענות ומניות: איך מה אלבשנה, למדוד ולמד, אמרום זיל שנה ופירוש קשה מכלל:

מדרש חז"ל
 איךכה אלבשנה, אלא ים שנודנו להם נבודנצר הרשות
 לישראל פשט מהם שני לכושים גודלים, לבוש כהונה
 ולבוש מלכות. ריש לקיש אמר זוהר לא פטלו מהה שבתנות
 ייחעת לפטוח וללבוש ואית אמרתו פשטי את כתבי
 איךכה אלבשנה, אלא מורה זה, לפי שנית העזרה
 עזיבכה והלילה קדרה. (שם).

תרגומים

רשות שפטין חכמים **ואובל** ר' יתחנן **ביכרנץ** ביד **לילחן** ר' יוסטி **קונצוטי** גמליאל-טַל **שראשי** פתקהיל' ר' יתחנן

ה פירוש שוראש רמח לאברם ראש המאמנים : ואך על פי שכבר פירש שאני מלך רצין ונחת רוח, והו מירושו של טל, לפי של כל פנים נמלך טל קאי לפון מלך סנה נליאן דופק על סטם מהומותו מומר כי, נבלן מינקן כלמי נלייה נעם קאנל זו הגפס, פירשו שערכו עלי מעשוו כטל, ולמאי נפקא מינה ואלונגמלה, תלעכיז מלון מל שלוי מלון רונן ונמת אמר להם שמעשי אברם ערבו עלייו כטל. אלא על רום מלכראסן נליך ת שערטי עלי מעשוו כטל, וננני צה מליך פושן דרכות וטילוט סכל מעשים נולס לוס מצויע אלוי : קווזויר רפיסי לילאה. אף כדי לרצת קיטומ מימי פורענות לפצלע מעחדי וממנלאי, מל טו נזון נمم: רפיסי לילאה. געמי לילאה מאיזות זיין בזגדות דוד

אבן אורה – שברולט מילן. כי שער ראיי גמלא מטל שירד עלי, והקוזות נחמלאו מולוך הגשימים שירדו בלילה. קפדורנו.

סתורי לי. שעריך צדק שאכל ללחנס, כאמור שוכן אל ואשובה אליכם: שרושי גמלוא פג'. קודם וריחת השמש של מלכות בית דוד, זהה בימי עלי' שהו בימי ודומיהם בימי הגנותים: גמלוא פג'. בלבד שלא היה ישראל כי'ך פרוצין כמו עכשי' אמנים עתה: קוזובותי מלארו רפבי' לר'לה.

(ב) דוקומ. מציין כמו מתרפרקם: תמותי, התמיימה של: קוזובי. קצוץ השער והוא הפוך: רפבי' לר'לה. מגורת לרוב את הסלול (וחיקאלו בו י"ד): השם החשובני. אין נזרך. ואת, ודמה לנו נעל שיש לו ריח טוב בחרון ולא ייכל אדם להחכין לשם, ואחר שרימה זאתה למעין חותם אמר את כמו מעין גנים שם באור מים חיים, ענתה היא ואמרה ער שיתעורר רוח צפן ויבוא רוח תמן ודפיחו שניהם בגני וдолן בשמי, ילק' זורע אל הגן שלו ואחר כן יא' אפר באתי' גני ואירית' פורי', והענין שבע אני מכל טוב ולא יתסר לי כי אם רמותון, ועוד אל תפחד כי ריעי שם הרים כאשר כותב בחיהילה על עורי תבירון האכלתיים והשרותים, אמרה אני ישנה עיפוי שניין ישנה לבי כמו עדר, וזה אמרה פעם שניית, רק בראשונה בקשה ממנה בחולום, ועתה בא אליה לנ' שלה באשר אמרה לו עורי אפונו: קול' דורי דפק. עתה היא פשחתה וככל הפרשנית בלחן בכוורת:

העומם השלישית. בן ג'נגל. בחולותיהם צוינוות: וסדרם רמנוגיט עם נבי' בשיטים. הם שינם עשר כנגד השבטים: וונגן מען גנאים. על נשי הטבילה: שורי צפון ובוואר תירין. באהה דוח צפוניות וזה עד שיפוח היום והפייה בגין שם ישראאל והפליה בשםינו לארכן: ברה דודרי אל ג'נו. השכינה שעלה לשמיים. בגנין אלך אשוכבה אל מקוםו (הושע ח ט): וונגן ויאבל פורי מגנין. לא אקריב עלות עד כענין אשר חלב זבחינו יאלכל, אמותה שכינה באתי לגני ואין לי צורך, בגנין כי לי כל חייו יער, ואילו הזוכרת יש לי הכל: יעריך עם דבשין. והייתי מאכל לרעוי שם המלאכים, והגעنى איך אהמורי ויאבל פורי מגנין, אחר שעלה שכינה גלו' ישראאל לבבל, אמרה בכחת ישראאל אני. שינה בבלות. בכל אדם שהוא במחשך: וונגן ולכבי ער, שהייתי מתואה. להזoor עם השכינה כשהייתי: קול' דודרי. וזה העיר ה' את דוח כורש מלך פרט: שרראשי

ה' מדרשי חז"ל

פתחוי ג'. ר' יוסי אומר: אמר הקב"ה לישראל, בני מתבוססת ברדמן ואומר לך ברדמן חי, זה דם הפטה, מהור ליה אהוד של להשוב כהורחה של מותח ואמי ואומר לך ברדמן חי וזה דם המילה. (שם). פוחת לכט פתחים שייחו עגולות וקרניות נבסות בו. יונתי. יונתי במרה, שם נצטו גנטיניו בכל המצאות וצוקנות ומעשיהם טובים כיונה זו שמցיניו, כמו שנאמר שם שם לו חק ומשפט. (שם). אהוזות. שנתחו לו במצאים בשתי מצות, בדם הפטה תמתה. חמוץ שחוממו עמי בסני ואמרו לי כל אשר ובדם המילה, הד הוא דכתיב ואבעור עליך ואראך.

שיר השירים ה

הוֹפֵק פַתְחִילֵי אָחֶתְיִ רְעִיתִי
שְׁלָאשִׁי גַמְלָא-טָל קְנוּצָהִי
רְשָׁעִי

ומושיר על ידיכם פכס ותלות: מתחזי לי. מוגרמי לי שולחן מעליך: שראשי גמלא טלח
לeson מדס צבב נילין דופק על ספת מוטונמו מומן
כן, נפצל מינך תלמי נילין צעם קובלנו זו, וגנטוב
ואדונגמי, תלמי נמלט טל צלמי מלע רון ונמה
רומ מלברסט מפיק ת, שערט עלי מעטו כפל
ואנני צה מליך מעון ברוכם ותלטס סכל מעשי
נומיס לה מסוי הלי : קוזוצורי רPsiטי ליה. ה-
מדי קרצע קיטוות מיי פורענות לפעלן מעחץ ו-
בגוזה דוד

הזמן. ואמרה באשר הלבתי לישן וערין היה לבי עכין לא נשכח עבורי בשנייה, שמעתי קול דודו נוקש הדלת, וככה אמר פתח לי הדרת את אהותיך ועריך הרבעקה כי כיוון בבן ונוגה החמימיה באחבותה אל שדראשי נמלא פל. כי שער הראש גמליא מן הטל ש

(ב) דופק. מיציך כמו מתרפקים: תמותי, התמיימה של קוצותי. קצוץ השער והוא הפוך: רפסטי לילך. מגורן ל... לירוס את הסלול (וחוקאלא מז'ן): השעמ השגנית. גן גנאי. ואת, לדמה לנו געול שי לו היה טוב בחחן ולא יוכן אדם להכנס לשטן ואחר שרימה אזהה למיעין חותם אמר את כמו שיתעורר רוח צפון ובאו רוח תמן ופיזו שנינים אפר באתי לאנני וארטוי פורי. והענין שבע אני כי ריעי שהם הרועים כאשר כתוב בחחילה על עמו שאני ישנה לבי כמו ער, וזהו אמרה פעם שנית, שללה באשר אמרה לו עורי צפונו: קול דודרי

העט השישי. בן גוש. בחולותם נוצעו:
השבטים: וְגַנְזִין גָּנִים. על נשי הטבילה: שׂרֵי
והפicha בן שם שראל והפילה בשםיו לאון: אֶשְׁוֹבָה
אל מקומו (הושע ח ט): וְעַגְן וְאַבְגָּרֵי
יאכלו, אמרה שכינה באתי לבני ואין לי צורן, כי
יעיר עם דברי. והיה מאכל לרע שם המלאך
שכינה גלו ישראל לבבל, אמרה בכפת ישדאל אני
שהיה מתחאה לחזור עם השכינה כשהיאתי: קול

פתחי ל' ר' יוסי אומר אמר הקב"ה לישראל ב' מהו ל' מתח אחדר של אשובכה כהוראה של מהות ואור פוחת ל' לכם פוחתים שייחו געלות וקוריית נגנשות ב' (שב).

וְהוּא לִישָׂרָאֵל בְּנֵי פָתַחוּ לוּ פָתַח אֶחָד שֶׁל תְּשׁוּבָה
כְּדָה שֶׁל מִחְטָה וְאַנְיִ פָתַח לְכֶם פָתַחִים שִׁיחַיו עֲגָלוֹת
דְּגַיּוֹת נְכַסּוֹת בָּוּ.

רבי פג'חומא ורבי חוניא ורבי אבהו בשם ריש לקיש
רביב (תחלים מו, יא) 'הרפו וידעו כי אנכי אליהם וגוי' אמר
קדוש ברוך הוא לישראל מפעשייכם הרעים וידעו
אנכי אליהם רבי לוי אמר אלו הינו ישראל עוזין
שוכחה אפלו يوم אחד מיד הם נגאלין ומיד בן דוד בא
זה טעם (שם צה, ז) כי הוא אלلينו ואנחנו עם מרייתו
آن ידו הימים אם בקהל תשמעו רבי יודן ורבי לוי אמר

ישראל: בני, פתחו לי — בסתום לכם — **פתח אחד של תושבה, ולו פתח קטן —**
זודהה של מחת — כמה שחרורה של מחת פותחה בדקירה כל שהוא של ראש החור, חור קטן ביותר
העורות. ואני פותח לכם — **בלבכם — פתחים** — רוחבים לשמעו ולהבין ולקלל ולוכדו
דרים דרכם ברווח לב פתוח עין יירובן גן. ובchein' מחרש'יא שם). **כפתח שער ערי גודלה שהוא פתוח**
שיהיו עגלות וקרניות נכונותם בו — **להביא עם וסוחריה דכה.**

וכמו שבראשונה היה קדיאת ה' לישראל על ידי משה לתשובה, כדי לגאלם משעבדר מצרים. ייאת התשובה מה' לישראל שבכל דור ודור היא כדי לגאלם, שעל ידי תשובה ישראלי נgalים, בפתח רודול שהקב"ה פורת להם מתחן הפתח הקטון שפותחים הם, כאמור (יפ"ק). וכך אשר דרשו — רבי חזקמא רובי חוניא ורבי אבהו בשם רש"ל קייש — באשר כהיב — בדברי המשורר בפרק ה' אומר: "הרפו ורדו כי אנכי אלהים, אrosis בגויים, אrosis באוצר", להרבות ידים ממעשה ליידעת שהוא האלים המתרומות לנווקם בגויים ולהביא ישועה בארץ, ואל מי בא הדיבור זהה מפני מאייה מעשה להרבות עיי"ש בתרגום ובמפרשין). דרשו כי כך — אמר הקב"ה לישראל: דרפי — ידיכם — ממעשיכם הרעים, ורדו — בך — כי אנכי אלהים, אrosis בגויים יוס באוצר', שאם כן תעשו אותם כן אני עשוי לכם, שהישועה תלולה בתשובה. יותר מכך — צבי יורי אמר: בך אמר הקב"ה לישראל: אף על פי שנחמי קבב לך קץ סיוא, ייו עשי תשובת בין שני שין, בעונתת תיא באה" (שמוריה כה, יב. עיי"ש). מכל מקום — אילו היו ישראל ערשין תשובת פיללו יום אחד, מיד הם נגאלין, ומיד בין דוד ובא, גם אם לא הגיע הקץ ועת הגאולה במשמורי, שטן), מה טעם — וראה יש לדרכך בدرسמן הכתוב, שנאמר בדברי המשורר לישראל שכחיה: "כוי הוא אלהינו ואנהנו עם מרעיתו וכצאן ידו הימים אם בקהלו תשמעו", ותיכת שבסכת למלעלת וללטמה, וככלומר, הוא שוב להיות לו "אלהינו". שופט מפטוני מידי רשותם, ולקחו את לוי שוב בחיבת היהוות עם מרעיתו בהשגה של חיבת, וכצאן חביבה שבעליה דרעה רשותה במור ידין, מיד היהו ובל יום ובכל יום שהוא, גם אם אין יום מועד לך זה. רק אם בו ביום בקהלו תשמעו, ואפלו אם רק יום אחד בקהלו תשמעו כן יעשה הוא לכם (וכבשנהדרין צח'). יותר מכך — וכי יידנו ורבי לוי אמר, מז כתוב הנדרש למלعلا מכן, "הרפו ודו לי אנכי אלהים", ודרשו "הרפו"

הקבב **רבה** **פס' ב** **ה פס' ה** **שיר השירים פר' ז** **מדרש**

ולבו של הקדוש ברוך הוא עיר לגאלני אמר רבי חייא בר אבא איין מציינו שנקרא הקדוש ברוך הוא לבן של ישראלי מן הדרין קרא דכמייב (קהליטים עג. כו) 'צור לשבבי וחלקי אלהים לעולם'.

ל. ב. (ב) 'קֹול דָׁווִד דָׁפֶק' על ידי משה בשעה שאמר (שמות יא, ד) 'וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה פְּה אָמַר ה' בְּחֵצֶת הַלִּילָה אֲנִי יֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרָיִם' פָּתַחַ לִי רַبִּי יִסָּא אָמַר אָמַר הקדוש

ישנה מן הగאולה, שכן אני מוצאת כי זכות להגאל בו, וכמעט שנוואתי בעצמי מלhogal בדוכת, לדבבו של הקב"ה עיר לganlei, שמצוות הוא לכל שעה למצוא לי זכות לזכותני ולGANLEI (פ"ק). כמו שנאמר (ישעיהו, ל, יח): "ולכן יחכה ה' לחננכם" וocabsecnadrin צו: והרי משמעות "ילובי עד" — "הקב"ה יוע" (שמורין לא, ג), כנסותישראל מכנה את הקב"ה "לבבי", וכך אמר רבי חייא ברABA: אכן מצינו שנקרא הקב"ה "לְפָנֵן של יִשְׂרָאֵל", מן הדין קרא, דכתיב — בדברי המשורר אל ה': "צור לבבי וחלקי אליהם לעולם", ומצאו כי "צור" הואחו להקב"ה במסמאות מגן. "מכבר", "מחסה", ממש שצור אכן נשע יסוד לבני מצריך למחסנה ומגן, אבל לא מצאו עוד אחת בכל כתבי הקורוש "צור" מוסף אל "לב", על כן דרש ופרש פ"ק, ע"י". כי "צור" וגם "לבבי" גם גэм "חלקי" מהה כלום כינויים להקב"ה, וכואמר, "אליהם הוא צור והוא לבבי והוא חלקי, לעולם", בכליונות הכנוי להקב"ה "לב", שהוא נתון חיים וקיים לכל חי ולכל קיים. נפש אשר בדם הלב לכל הגורן ע"י.

ב. "קָול דָּרוֹפֵךְ, מַתָּחִי לַיִ", כך אומרת נססת־ישראל על הקב"ה, ומוסכם אל מה שאמורה במULAה מכון: "אי ישנה ולבי ער", שהיא ישנה מלעשות מעשים טובים ולמדות זכות להגאל, והקב"ה צעופה לה לנצח ולגאללה, ומעה עוד זאת היא אומרת שבתוכן שנות הקב"ה דופך לעוררה לתשוכה לגללה, וכך אשר היה בחילה גאלות גאות מцыדים, שהו בשעבור קושי, אי יונה בגלות מציירים אוזויהיק אמרו צ"ה), ודופך הקב"ה עלفتحי ישראל — על י"ד משה — שליחו ונביאו, לגלם, בשעה שאמר — למשה לבשר לישראל את בשורת גאותם ממצרים והצלתם ממותם במלח ביל מקצת בכורות, בכות עזותם את אלילי מצרים ועשותם מצות מילה ומצוות פסח, כשיצא ה' להכחות את בכורי מצרים ויפסח עלفتحי ישראל. כמו שנאמר באחדות משה את פרעה על הדבר הזה: "ויאמר משה, כה אמר ה'", בחזות היללה אני יוציא בתוך מצרים ומית כל בכור בארץ מצרים... וכל בני שישראל לא יחוּר כבֶּל לוּשׁו... אשר יפלֶה ה' בין מצרים ובין ישראל", ובשםו ישראאל דבריהם אלה שאמר משה בחילה מפני ה' אל פרעה היתה זאת להם קריאה Mata ה', לתשוכה ובשורה לגאולה (יפ"ק).

“פתחי לוי”, וכבריאונה על ידי משה, כן בכל דור ודור הקב”ה דופק על פתחי ישראל, על ידי תנכאים, והצדיקים שככל דור ודור, לתשבה ולגואלה (ע”י), והשאבק”ה האמר לנכנית-ישראל “פתחי לוי”, אין אתה יכול לפרש כפסוטו,فتحה פתח שיכנס הוא. כביכול בו, אלא משל הוاء, ולשון שתפתחה — “התחלת” הוא (ופ”ק), ולשון “פתחה” לפתוח סתימת הלב לשמעו ולהבין, וכשאינו נتون שיעור לפתחה ולהתחלת הוז וכשהוא אומר “לי”, הרי משמעו שתפתחה היא פתיחה כל שהוא ועלינו תסמן לסייע לפתחה לגמור ולהשלים עמייש.

מסורת המדרש
לבר של הקב"ה עד
אלגאנלי ראה סנודורין
ונז: עיין זההר ח"א נס.
אר"ח בר אבא וכור' פיחחאתו טן.
קמץ י"ד פיחחאתו טן.
ליש"ט דימת רעא, כאן
וחתקפה, וזהר ח"א נס.
ויליבר בר כהן.

... קול דורי דופק ע"י
אלשה חנין פס"ר.
דריך פ"ה, שם.
בבכיה (שובה) קטע:
ל"ש כאן תחפה
כה"ע). ראה פרע"ז
פ"ג, פ"ג. וזה ח"ג א'.

שנשנה מן הגאול
טלבו של הקב"י
שנאנדר (ישעיה ל, יט)
או"ו" (שמירון לא, ג)
אין מצינו שנין
אלל ה: "צור ל-
מגנן", "מבצר",
אתחת בכל כתבי היל
גם "חילקי" מהה

פתחותם. ואח"כ נגעלו התרעין וצדיכין אלו לפותחן, ולזה אנו מנדרין הלחמים הק' משפט זו במפתחותם למלנו בזה שאנו פותחן מעת ע"י מזות שבת. וה' חטוב יפתח לנו את אוצרו הטוב ויוציא שחקים ממילול ולתוכיו טמיים יפתחת ואישר נתן לאבותינו פpn בחורש איד שambercin בשבת זו.

עליל בוה ג"מ. ע"ר הכתוב הנ"ל, פתחי לי אהות רועית. רהנה כתיב ישיחס א"י אהוי זה נעשה לך עם נקדות הכסף. דירוע שיש חרוי זה ובנה דבר זה נוגה תמיד בכל עת ובכל חנינעם. והנה דבר זה נוגה תמיד בכל עת ובכל ראותם להנצל, אך כשבאו אל הים כתיב שם א"ס, כן בנימין צער דודם ודרשו חoil מושך לה. היינו שמציא אט נשות עמו בני ישראל מיר קלייפות. ע"י בח"י עתיקה קדישה. וגם משים יונן עליהם כדי להכניים. וכישראל רואין דבר מתחלון לאלמן בהשי' ובתזריקים שככל דור יורי כי ידוע שהנתה"ק היא נצחית. ושידך בכל עת. או ישדי משה. כתיבת א"ז נרמו קריית י"מ. כי את הוא צורת שני יודין. ואות וא"ז הרומו אל תביד. ואות ז'. דומז אל ז' מדור שסידר העמיה בפסוק וחו"א כפ. ע"ק ה' הנדרלה גו. הינה במדת הגדרליה יש ה' חסדים ובמדת גבוריה יש ה' גבורות. והדרעת מקלט ה', וה' גבורות ע"ד ישמש. ואחר פסח השוא נגעלו התרעין. וככ"ל, להו אנו מנדרים את הלחם משנה משבת זו. במפתח דוקא. כי הלחם משנה הם בסוד תורה שבכתב ותורה שביע"פ. ואנו מנדרין במפתחות להמשיך אליהם ע"י בח"י פתח וככ"ל. והמשכיל יבין:

לדע איד

הצירוף מהודר איד הוא יוצא מהפסוק ירמיה ט. כט. כי אם בזאת י"ת הلال המותחל ה"שבל ו"ירוע אוטי. ולתבין מה שיוכות יש זה הפסוק לה הצירוף ולו החודש. ייל בעדי לב ושם של כל. כי מיום א' ספירת העומר עד ר'ית איד הוא שני שבועות. ובשבוע א' הוא בסוד מוחין דחכמתה. ובשבוע ב' הוא בסוד מוחין דבינה. ועתה מיום א' דרכ' איד מתחילה שביע' הג'. נגר סוד הדרעת. ועיקר הייחודים והיווגים של העולמות הק' הוא ע"י הדרעת העולין

הקב"ה. משים יד ימינו על הקליפות המכוניות אשר היו שינויים מאחוריהם דקרושה. מפני שישראל עוזין טוב או להיפוך ח"ז. ע"ר אמר זקון לנו הם נכנעים:

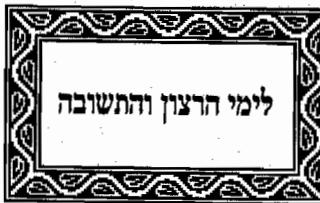
ויהו וירא ישראל את היר הגדולה. הו יד הימין מרת החסכה. אשר עשה ה' במצרים. היינו שהшиб עליהם ימינו כדי להניעם. והנה דבר זה נוגה תמיד בכל עת ובכל ראותם להנצל, אך כשבאו אל הים כתיב שם א"ס, כן בנימין צער דודם ודרשו חoil מושך לה. כי על פי הינה נוגה שהוא בדור העולמות לא חוו ראותם מזקיט בונימין היה רואין ירואין מיר קדישה. וגם משים יונן על קדושת שמואית' והושלכו לתוך חיים. ואלפיין שם מ"ה הקדוש סוד ט"ל. והבן כ"ז היטב:

toplion קריישין. והנה בכל פעם מהג' פעמים שהוא יורד ומתחבר עם הכרבי סוד ה' תחתה. ונעשה מזה שם מ"ה הקדוש ג' שמות מ"ה. והוא מספר שם ע"ב ושל שם ס"ג שם בח"י מוחין דגראות שיש להם לישראל; ועפ"ז יש לפרש ג' מ"ש יעקב לבניו נראשית טט. האספו פ"י כמו ה' אספו ר'ל, שציה יעקב. לבניו שיאספו השכינה הק' ביה' תחתה לאותות היה סוד הט"ל בנויל. וזה שbam'ת מתלים טט. יט) קרבת אל נשפי ג אלה כי דור הוא סוד מלכותא קדישה בח' ה' תחתה לבני בישש מהש"י שיקרב אל נשפי ג אלה על בן בישש מהש"י. ואחריהם כל מנגבים לקלים מצות בודאנו הש"י. ואחריהם כל מנגבים גאליה שם גימטריא ט"ל מנין יה"ז בימי אלפיין שם מ"ה הקדוש סוד ט"ל. והבן כ"ז היטב:

ליום שביעי של פסח

← **וַיַּוְשַׁע** ח' ביו' והוא וגוי מיד מצרים וגוי שפטו יד. ושרש הדבר שיש שני מני הינה נוגה מהש"י שמנาง בhem את עולם. כאשר ביארנו כמה פעמים. והוא הינה א', מה שהעולם צריך לו והוא מלך במשפט יumper ארץ. להשת לאיש כעמלו אם טוב הכל מתנגן על פי המשפט ואיתא בזורה הק' מה תצעק אליו בעתיקה תלאי ווגם שלשהards עשה טוב מה זורה מגע מה להשיות. וכן להיפוך ח"ז כמ"ש איזוב לה. ע' א' צדקה מה תנתן לו ואם חטא מה תפעל לו, מכ"ם רצונו ית' להנגן העולם מבריה זו כדי שיהיה קיוס להעולמות ויהיא הבירה חפשית והרשויות נתונה ביד כ"א לעשות כפי רצונו וחפצו. ויהיה שכור ועונש ומאתו לא תצא הרעות רק הכל נעשה בכונעים הקליפות חיל בלע ויקיאנו. ואו בשאנן ע"י מעשה התהותונים. ומי שעווה רע ח"ז. ממשיך פגרים מתים. וירא ישראל את היד הגדולה א' בוה רעה לעצמו ח"ז כי ע"י מעשי הרעים מתגברין הקליפות ומקשין דין. אבל יש עוד הנה כתיב אח'ב. ה' השיב אחר ימינו מפני איבר. היינו דבר זה ידוע כי הקליפות יונקות מATORIM רקושה. וכשהם מתגברין ח"ז, או כביבול ח"ז מסתכל מה רעה עשה לו בוה שחתה גרו כניל וכשהש"י מתנגן במדה זו, או לא ד' שאנו משלם יונקים או מן היד ימין ח"ז: עוד י"ל השיב אחר לו במפעלי אלא אף גם עווה עמו זובה כי רצונו היה להיטיב עם ברואין. והוא תלאי י"ט מלפני משפטו יצא, היינו שתתפלל להמעה'ה שלא ידין אותו הש"י ע"י הינה נוגה שהוא בתוך העולמות רק

הינו אוט הטז' באותיות האלף ב"ת. והוא אוט סמ"ך. וו"ט זה ט"ו באב מרמו על בח"ז. לאש הוא סוף כל המעודות שבסנה. בסוד היקף ובסוד עולם שנה נפש וכמ"כ יום הכהרים הוא גיב' בבחיה' הלו. כנודע מספה"ק שיום ה' והגרא הוא בסוד אימתם עילאה תשובה עילאה. ולזה לא היו ימים טובים לישראל בטז' בעקבות. וכל נשמות הגדיקים יהיו כולם י"ט גדול כי' ובשעות תשובותם על מעלהocab וביות'ם. כי אלו הימים מרים על מעלהcab גדרות בנ"י, שהיתה להם לעל' שהבורה בהוב"ש ייטיב חסדו עמהם לבב ריחם ממננו ניחר ולזכרם שייחיו כולם שווים במעלה ז. והינו השגה גדולה מצד עצמותו ית' ובנ"ל. וזה שבתם בנות ישראל. הינו נשמות בנ"י יוצאים בכלי לבן שאולין. כי שאולים מה מהסוד הבורה בה' ובב"ש. אשר עשה עמם כדי שלא לבייש את מי שאין לו. רק שיינו כולם שווים במעלה ובמודרגה ובשלימות המאור. וזה גיב' פ" דברי ר' אמר שמואל יום שהתרו השבטים לבוא זה. הינו שים הוה מרמו לבורא בהוב"ש מצד עצמותו ית'. והנה על בח' למדות גורל בכ' שהיה לעיל רוממת אוט סמ"ך שבאי' ב' שייטה זה לעל' כל כניל' רוממת אוט סמ"ך שבאי' ב' בתיבת אוט סמ"ך הוה בעיגול בלי' מושרש בדינ' והוא נק' עלמא דבינה. עוז'ב עולם רוחות. וכנודע מספה"ק והוא סוד ט' באב. והבן כי' היטוב:

שרוחם על כל בריותו. וגם על החותמים נגדו. וושוב מחשבות לבב ריחם ממננו ברא לזאת ית'. וושוב מחשבות לבב ריחם אחר. והוא תמייה שלח הש' הרהורי תשובה בכלם בוה הכרו היוצאה בכל יום שובו ננים כו'. כנודע מספה"ק. ומעיר אוטם שישבו בתשובה שלימה או ע' ואיה סיבה מערדים שישבו. הינו כמ"ש (מלחין א. ו' תשב אונש עד דכא גוי' שובו בני אדם. והקב'ה בעצמו פותח להם שער תשובת ושואל ובקש מכוא'א לשות תשובה. אכן יש עבירות חמורות

המרא חגייה (ו). יצאה ב'ק ואמרה שובו בניים שוכבים חוץ מאחר. והוא תמייה שלחה לעניין כל בר דעה כי הלא ירו' ומפורסם אין לך דבר בעולם שעומד בפני התשובה וכמו קבל השם תברך תשובה מנשה. הגם שהפעיס דרכו מאד. אך באמת נראה לי, דין הכוונה יודכו כל נשמות הגדיקים און יבואו לתשובה בעבורתכם עבדתת מהנה ונקייה. וכיה'ר אמן והמשכיל בין כיו':

משגנה סוף תענית כו', ארשב'ג לא היו ימים טובים לישראל בטז' באב וכיו'ב' שבתם בנות ישראל יוצאות בכלי לבן שאולין כדי

שלא לבייש את מי שאין לו. ואמרינו במנרא' ט' לא ט' ז' באב Mai הואי, אדר' אמר שמואל י' שחותרו השבטים לבוא זה בות. ויש גחת ז' אל. כי' המלאכים אין להם השגה כי אם מצד כ' יוחר מכל הימים טובים עבורי זה שעתה השבטים לבוא זה בות. גם יש לתבחן מ' מ' השידי' החיצוניים ד'יל' בהמלכה הק' ח'ז' דק' שהיה מלכתו בכל משלחה ולסודו וזה צריך שיר לעידוד העיר חרשה שהיתה ביהודה שהיה בה נזין דירין. כדי שהיא מקומ לשירותה הק' של ב' שעדי בינה העלונים הקדושים והבן זה:

להבה נודע מספה"ק כי' יום זה שביעות הוה הו נגיד שעד הנזין מ' שער' בינה. והוא בבח' ישן גושן מעתיקא דעתיקין. והוא בקשרכם מנהה חדש לה'. הינו התקרכות חדש' כי' הוא התקרכות העולמות. והתגלות כל הכותחות הק' הנעלמות. והוא סוד המלוכה הק'. ובתקרכותה והתייחדה אל הנ' שער' בינה דה' עלם תשלום הנגול לעשי' רצונו ית'. אדר' נג' עלה שכוא' א' נוכה מהופתו של חברו. כי' ישם במדרינה זה לעל' מהותה. כי' לא לפ' פעולתו ומעשו הטוביים שפעל ועשה בעותה'. נמצאו כי' אצמינו בימי הספירה. ואנו סופרין מ' ט' ימים ו' ערדין נשמות הגדיקים לא הגיעו לדי' שלמות המאור. לאשר כי' רואה שיש מודיגת לעל' הימנו. אמן הבורה בהוב"ש מרוב טובי ופסטו הגדל חוץ למعلن צדקו לבב ריחם ממננו גהה. פשות שביעותיכם. ע'ז' הו' שביעות. כי' הבורה בהוב'ש מחביב השבעית. כמו בהימים שבת קדש. ובשנים שנת שמיטה. וכן תקופה שבת הוב'ש של הי'ג' מכילן דרכמי הוא ואמת. וחותמו של הקב'ה הואאמת. מקרא קודש יהיה לכם. או תבאו לבח' ומדת קודש יישאל לה' ראשית תבאותו. שהוא בסוד הכמה הנעלמה הק'. וכשתהו על בח' ז' או כל מלאכת עבדה לא תעשו. ואו לא תצדרכו לבקש מלאכה ותבכלת לעבודת הש' ר'ך בלתי שם מלאכה. היה עבדתכם עבדת תהמה ונקייה. וכיה'ר אמן

אשר יעשׂו יהודים וכזונות מעליית השכינה
כבריכול. ועי'ז היה לו או שעשׂותם גדולים
והרחבת המוחץ ומה היה עליית השכינה כבריכול.
ותהנה זאת היה מלהפכים בדורות הראשוניים שהיו
או צדיקים גדולים ובתרחבות הדעת והיה
ביבוכתם לכזון וליחס נני". אך עכשו בעזה"ר
מאורך הגלות וצוק העתים וגדול תליפת הצרות
אלאן אלו יכולם לעשות יהודים אשר על כן אנו
מתפללים להשׁי"ו ועל האיש הזה מייד"ו. היינו
שיתיה לו עלייה מהתעדורות שלו כמו קודם
ברירת העולמות. מימי"ס היינו כמו שרו מימי^{קדרם}. ימימה. היה ג"כ עכשו בזמנם הוה. הגם שיש
עם קדשו עכ'ז אין ביבוכתינו לכזון וליחס
קדורי על בן יתעורר מעצמו ויעשה יהודים
קדרצנו הפשט והקרום. והוא עליית השכינה
וביבוא משיח ארקינו בב"א, וכחיד"ר:

ספנות

ארכעה מיניכם שבבלוב. הם נגיד ד' אותיות
חו"ה, בניקוד קמץ ושם זה הוא שם
של חסר. רק שאין להחסר התפשטות וזה סוד
וקמץ הכהן, והוג שמיינע עצרת הוא נגד ד' אותיות
השם החק' הו"ה בנקודות פתוח. היינו שבתבז הוה
יש להחסר התפשטות בכל האורות העליוניות
ובכל העולמות העליוניים ובכל הכותחות עליוניים
ותחתוניים. וכל זה עיי' שאנו עושין הקופות
ומשמחין בשחתת תורה. שם בן ד' אותיות
בקנוקות קמץ. גימטריא צ', והוא סוד ט"ת יוריין
שבחו"ת. וזה שאנו אומרים בכל יום וותח את
יריך ותהלים קמץ. כלומר שאנו מבקשין מהברוא
ה נכבד והונור לפתוח את היוריין' שיחיה להחסר
התפשטות בכל האורות עליוניים ובכל העולמות
העלוניים ובכל הכותחות עליוניים ותחתוניים. וכל
זה צרכין ישראל לעשות עיי' הקופות שיהיו
בקנוקות פתוח. כמו' עשותה הו"ת בנקודות פתוח
עליה גימטריא תק'ן. כלומר עיי' שאנו עושין כל
זה עיי' הקופות יוכנו הברוא כי עולמים לעצם החים
מהלך תק' שנה עיי' אני זוכר:
יפתח ה' לך את אוצרו הטוב ג'. כי השם

הפטורה לר'יה
ו' איש אחד גוי ושמו אלקונה גוי אפרדי
ולו שתי נשים שם האחת חנה גוי
ואאי. ואומר כי בכאן נדרשו סודות נוראים
אשם והוא, כי איש אחר, הו אחד המיחור ש
ב'יה ובס' הקדוש הנכבד והנורא.
וחשוב השם הוות בחכמתה, היינו יוד פעמים
ז' פעמים ה': ר' פעמים ו' ד' פעמים הי':
עליה קפ". שהוא גימטריא מקום. מקומו של
וגימטריא אלקניה". והחוללה מותה הוא בן
חניון שנתהפך הצירוף מן וחתיו שהוא
הonthו שחווא רחמים גדרולים גמורים. ولو
ששים. הוא בח' עולמות המקבלים. היינו
חתיין שבסמוך ה' הוייה ב'יה ובס'. שם.
אתה חנייה. הוא גימטריא שם ס'ג. ושם ה'
פנינייה. הוא מלכות. ע"ש יקרה היא
ונזים: דאיתא בכתביהם כי בשם ס'ג שהוא
דיא-חנייה. הוא יהודים מעליות השכינה
ול. ובמלכויות הוא השפעה מן בני חי ומונו
עם קדשו ודע ישראל: יהי לפנינה ילידים
שכ' א רוזה להולד בשם מלכויות ה'ק'
יז' שפע בני חי ומונו על עצמו. ולחנה
ילדיהם. היינו בשם ס'ג ה'ק' שהוא ה' ראשונה
תק' הוייה ב'יה ובס'. שם הוא היחיד
אות השכינה כביכול אין ילדים. היינו אין מי
זון ומיחור בשם הנ'ל. שהיתה עליות השכינה
נול. ועלה האיש ההוא מעיריו מימי
הה. הוא תפליה ובקשה. שאנו בע' עם קדשו
שנין ומתרפלין לפני הש''. והוא, כי איתא
תיק כי אחד בריאת העולמות יש יהודים ע''ז
עם ה' בני אל חי שמייחדים במעשייהם
ותהלים הטובים, אך קודם בריאת העולמות
היו או יהודים כי לא היה עריין עם קדשו
אל לכוון וליחס ויוגם מיניה ובה. והפירוש
שם היו התייחסים ויוגם מיניה ובה. והפירוש
כך. כשללה ברצוינו. הפסות ובמחשבתו
מהם. לברו את העולמות ושישראל עמו. וגלי
ן לפניו ית'. שייהו לעתיד צדיקים בעולם

כונתו ית' שהוא לטובתו ושב ורפה לו. כי אין דבר כו' כניל'. והכל גמתק וניתקן בתשובה
וכיה' שנשוב אליו באמת קרואין אמן:

ולגבי מנהה כתיב (ויחי' לג. י) ויתפלל לה'
ויעתר לו, ודרוחנו' ובדרכו' אל חיק'ו'
ויעתר לו אלא וחיתר לו. מלמד שחתרתנו' מלבבنا
למנשה חתירה מתחת כסא כבודו ית'. וקיבל
תשובתו. וכן בפרק ר' א אמרו של מלאכים נעל
בפניהם כל שער תשובה עד שתה' חזר לו
חניתה. וכדי להבהיר עניין זה, אומר רב מגה כתיב
איוב לה, יג' בגבי איוב הנגלו לך שער מות. כי בז'
שיש בעולמות העליונים שער מות. כמו' בז'
למטה בבחוי' חיצונות הנקי' שער מות ובבב' בפ' ז'
עובי' דצונו ית'. והנה עלילות העליונים הם כאלו
לכבודו ית'. היינו מכל מצווה ומע' אשר נעשה
לכבודו שמך ית'. או העוברא נעשה כאלו לכבודו
ית', והנה גם בשער מות יש בהם כמה אללים חז'ים
אשר משם הוא היותם וקיים. כמו' ש' מה' בז'
ואת מהיה את כולם. ואין קיום בהם וולת כה
הקדושה וכבוד אליהם הסתר ונעלם ונגוון בתוכם
אך שאינו בהתגלות. מתחם שהוא מעוטף בפניהם
לבושים. ואדם המגיע אליו ומחפש בחיפוש אחד
חיפוש. או מוצא גם שם אלהותו ית'. אך שהוא
רחוק מן השודש שהוא כבודו ית'. וכן מתחם פסא
כבודו שהוא דבר תחתון מכבודו ית'. והנה השב
בתשובה שלימה, הוא לנכns בשער תשובה
באתגליליא כי מקודם פותחין לו השעריים בז'
שיכנס ווועו שמפעיעין לו וככ'': מסא' ב' מנהה
שהכעיס הרבה לפניו ית' ותשובתו קשת. ולכז'
נעלו המלאכים בפניהם השער תשובה העליונים.
ואז היה צריך לחפירה ולחוור בתשובה מה'י
התחתנות. ומשם לקרב עצמו לכבודו ית'. וזה
שחדר לו חתירה מתחת כו'. היינו שגילל לו
כבודו ית' כביכול ע' השער מות שנק' תחת
וכניל'. כדי שלא יהיה שם קיטרוג עליון. מפני
שהיה באתקסיה ונעלם ממהלאכים ומשם קינל
תשובתו. וכיה' אמן. והב' אמן.

כ"כ כמו האמר אהטה ואשוב וכדומה. אז אין מהראוי ששה"י יחוור אחריו לעורדו ולבקש ממנה שיעשה תשובה רק צירך הארם להתעורר מעצמו ולשומן אל לבו בלא-עתירות דעלילא מוקדם ולהתדרות לפניו ית', בכל לבבו ושפוך שיחו לפניו ית' שישלח לו עוזר וסייעו מן השמים שיגמור תשובתו בכ"כ טוב ואו באמצעות מקובלין-תשובתו ג"כ בשובו מדרכו וח. והו אמרות ז"ל יומא פה אין מספיקין בידיו לעשות תשובה. ולא אמרו אין מקובלין תשובתו. אך ורק כוננתם הוא שאין מעורדרין אותו מן השמים שישוב. אך ורק מתנתני וממצאים ומיתחין متى יתרעור מעצמו לעשות תשובה שלימה. ואו בלי ספק שמקובלין תשובתו בשמחה. וכל גדול אמרו ח"ל ירושלמי פאה פ"א הי"ז באמצעות שאין לך דבר העומד בפניו התשובה. וזאת היהת כוונת הכת קול שכריין שובו בנימ כו'. חז"נ מאחר. הינו שהקב"ה הוא בעל הרחמים ומתוארו מאר שכל החוטאים ישובו אליו באמצעות לבל ייחד ממנו נדר. ובפרט נשמה הירקה כמו זה שהיה גדול בתורה ובחכמה. אך שורש הדין וקו האמת והמשפט נתון שלא לעורדו ולבקש ממנה שישוב. לאות עשה הש"י ברוב דוחמי וחסדו הגדל טיבה זו כדי שייכל ויבין אחר וישיג בחכמתו כוונת הש"י שבאמת רוצח שישוב אליו ויקבלו בסכום פנים ימות. אך שכוביכו אינו יכול לומר לו בפירוש ולעורדו שישוב בתשובה. כמו שמתנהגה א"ע עם שאר החוטאים. מחמת שהכיעסו הרבה וידעו רבונו כו'. וזה הכת קול שובו בנימ כו'. הימנו לכן אני אומר ומעורר אתכם ומבקש מכם שתשובו אליו. חז"נ מאחר. אני יכול לעורדו ולומר לו זה כניל. אך כסבירין זה מעצמו ויושב בכל לבבו כדאי לו באמצעות, או מה טוב ומה נעים. וכן שמצינו בעזון העגל שרמו הש"י למשה באומרו שפטות לך. י"ז ועתה הנήicha לי כו'. כדי שיכיל ויבין שבן הדבר תלוי. וכך שבאמת כן היה. שהשכיל והבין מושבעה כוונתו ית'. והתפלל לפניו ית' לעורר רוחמים על רוז' ישדאל והועיל בתפלתו. כמו רמזו לו הש"י לאחר שיבין

כיס רינץ' והל', וuber עליה שבע נחרות. בשעה הרגל דברר, הפיטה, אמרה, כשם שהפהה זו אינה חזרת, כן אלעוז בן וודידי אין מקבלין אותו בחשובה. הלך ושב בין הרים וגביעות, אמר, הרים ונבעות, בקשׁו עלי רחמים. אמרו לו, עד ששאנו מבקשים עלייך רחמים וכו', עד... אמר, חמה ולבתה, בקשו עלי רחמים וכו', עד... אמר, און הדבר תלי אלא בי, הניתן ראשון הדחמים וכו', עד... אמר, בין ברכו ונעה ברכיה, עד שיצתה נשמותו, יצאת בת קול ואמרה, רבִי אלעוז בר וודידי מזומן לחוי עולם הבא, עד שכן. ומפיק שם בנגרא, כוון דאפיק בה טובא כמינותה היה, רק לא היה לו לאחר ליאיש עצמו מן החשובה, אפַעֲלֵפִי שבת קול יצאה והבריאה 'חוון מאחר', היה לו לעשות את שלן, אפְילו היה מות מותן החשובה.

שנמא. וכן כתוב בעל ראיית המכונה בשער הקדושה בפרק י"ז (אות כא), וזה לשונו שם:
הכל, שאין לך דבר שלא יתוקן בתשובה, ומזה שפירשו בודר (ח'יא דף ס"ב ע"א; ר"ט ע"ב) שאיתו חלי בתשובה, והוא שהשוחטבו קשת, ואף זה מכלל קוש התשובה, שמראים לו שאניתה חלי בתשובה, ואין לך דברים שעומדים בפנוי התשובה (וזה שלמי פאה פ"א ה"א), וכן אם שמעת שוכנו בנים שובבים בחוץ מפלוני כענין אלישע — אחר, אל החש, שהרי אלישע אמר סוף סוף נתקבל (תגיה מו א), אףלו לא שב. כל
שנמן אם היה שב, שהיה מועל לו יותר ויור, אלא שנגנו דלתי התשובה בפנוי, וזה צריך להפיצר עד שיפתח הפתח.
זה מה שאמר זיל (פסחים מו ב), כל מה שאמר לך בעל הרכבת עשה חוץ מצא. בעל הבית היה הקדוש ברוך הוא, כל מה שאמר לך עשה מהਮצות עשה, חוץ מצא, שאם יאמר לך, צא מביתך ואל חכמך בתשובה כענין אלישע — אחר, אל תשמע לו, אלא חכם בתשובה, כי זה החקן של בעל הבית, אלא שמתעה אותך, עד כאן רב.

שمب. הרי, שאן דבר בעולם שעומד בפי התשובה. ואם כן, איך אמר הוחר (ח' א ר' ר' יט ע"ב) דאי לחתא היהת השובה. עוד, כי זה החטא הוא חטא דור המבול, שהשחויתו רוכם, והחננו לעצל' בהשחתת וע' לבטלה, ועל כל ואה רצת הקדרש ברוך הוא שיעשו תשובה ויחול להם, כמו שכחוב רשי' ריש פרשת נח (בראשית ג, ז), שעל כן הטריחו מאה ועשרים שנה לבניין זה, כדי להכיריו להם שיחוורו ויעשו להשובה, ובזה עצמו פרשת ויקתל (ח' ב ר' ר' יט ע"ב) האריך שם בחומר הפומם אותן ברית, ואמר בסוף: ווי ליה להחוא כטפוא, דנקמן מיניה נקמתה עלמין, וכן מא דעלמא דיא ונוקמא הרחוא פנימו. ואמר אחר כך: והני מייל' י"כ לא עבדתויבורא שלמה, תיובטה ראייה אתחוויא להפיא על כל עומדיין. הרי לך בהדריא שמעיל תשובה. ואם כן מוח זה שאמר לעיל לא מועל תשובה.

ולטומוקפת ציהור דבר זה, כי מי מיפוי לך מה שמדוברמי כמות נமפער
לטלטיט מכם נכוּפָן טער סיילַה (פרק ט'ז, ל'ות פט), על פוקוֹ
טהרמר יטפְּחַה הנגיד ע"כ (ישעיה גג, ז) 'ומשִׁיחַ ירְמַמָּת חַמֵּת מִזְבֵּחַ
חֲנַכִּים מִלְמַדָּה'. וזה לא כוּנוּ סס, נרחה, צְלִינָךְ קַמְדָּס לְמַקוֹּר וְלְצַעַּד
כונחימות למי סוס ווּכְדָּר וְלִי סוֹד יְרֵם, כפנין מֵסָסָה דָּוד
סְמִלְעָן ע"כ נְלִימָה בָּנוּ ע"כ (דרכִי פִּימִיסִּין לת', פ) 'עַד שֶׁחָלַב
לְחַצֵּן וְעַד לְרוֹא'. וכטטעם, כי שוכד דרכִי מִזְבֵּחַ חֲנַכִּים מִלְמַדָּה,
פעס יְשַׁקָּה וּפְעַס גַּם יְעַשָּׂה, וְלִין גַּם תְּקוּעַן נְלִימָה, וְלִסְׁגָּל
לְכוּמִי גַּוְּסָר כְּמוֹזָר, (וּסְמִיר) [וּסְמִולָּן] גַּוְּסָרְנוּ מְלָאָה רְלוּיָה
וּקְוּזָה, הַפְּכָר צְיוּוֹת, הַמְּסָס שְׁעוּדָן פְּלִיעָם גַּט, גַּם יְוָהָם כְּסָס

וושגנו למה נכון פָּנָגֶן, ומכוון כל מה שקהלתינו נעל מינה צמינו זהה. ומה סקיס דמיין, מהנס שעובד בזילעט לטז לנו ייומה צמום פניטס, בטעס טוֹה, כי כל מה יונטה דרכו, דרך גדר געלאהן לאחיך סלמאם, ווליטע — מהר שאליס יודע סלמאם זכירן גלען, זאטור ימגען מהד ימיה, והו ווילק על סלמאם, צעל מדריך השולם, מהן וכ לי לאס רווע נא בעי אנטק בעזמו, על כן גודל עוזן מיזונן.

זהו קדעם עגמוץ, סול דעם מלווי הצעי טמראתו גורו. ולטעו זה
נמלוט קדרות נמה סכמה צפמים, סמלטט ככלי טהרה מס עגמו,
וזידע צבירות טהור יהצער מלך הכהן קלה וכו', רק שקייל קלה,
וסטמן מל סטמן, כמה סקיסים לזריו (פסח מה קפיסה לאט) יוכטיכל
יעצין. ואלאן כל מלהס מצליל להצין חם וופ, מומן קלוור לבעון
הכמוגן צפמים על כן נחלמי טמורי, ומלהמי חם גדרין גמניין,

עוד מלי לומוד צמחות צללים זו, ומם וצולות צללים קייל הנט
ימזכיר מטוצה, כי והיה אולי היה טעם מטוצה מטוצה בגונה, מי
קיים הטעים יתגנץ מתקבלי צמחי יביס. ומה צלליםו (מנגינה טו ט)
'שעוץ ניס צוביצ'ס' סון מהלה, העניין, כי הטעים יתגנץ על מפק
חקד סוגה, ומוטען ממתכזם 'עלמי ים ממענו לדם', על כן סול
חונע צפה, ומקדיס נגי מלך, ומתקבש שיעשו מטוצה, חיל מלח
כה כהו היליטט — יהלר, אולי בגון כספס יתגנץ פילור צו
ולאצחים עתה מוגנה שיעטה מטוצה, רק אם יטטה מעלה יעטה,
ולג שיפטקו הטעים יתגנץ. כאן 'שעוץ ניס צוביצ'ס' מלי פום לנכ
שמצעון פטוצה, מוח גמלטך, ומיל גאנז.

שם. ושוב, דאפלו אלישע — אחר, אם הפטיר והרבה בתפילה, והיה מסנה עצמו בסיגנופים גורליים וקשיים כמו שעשה מנשה, יוכל לדרות שהה מוכן ברכמים רבים (עיין לעיל (בעמך ברש) בסימן נ"ב) רפ"א. ואפיקעל-פי ששמע מאחריו הפרונד 'חו'ן מהאר' (חינה טו א), לא היה לו למגע את עצמו מן הרחמים, אף שידע בבתו ומוד בו. ודונמא זו מצינו ברבי אלעוז בן דורريا בפרק קמא דעכודה זהה (ז א), שאמרו עליון, שלא גניה זונה שלא בא עליה, פעם אחת שמע שיש זונה בברבי הום, ונוטלת כיס רינץ' בשכלה,

יד רמ"ה

דרוגן. פ"ז: אויר לו לאוורו בין שנווקמים ממו נקמת עולם, נקמת געלם הזה
נקמת געם הואה... והבריט אמוריהם כשלא עשה תשובה שלמה, השוכנה
שודא ואריה לכסות על כל מעשך.

רפואי. רואה בהגנותה עד דמה' חילק ב' מסכת ראש השנה העונה ליב'.
רבנן אמר סולם לשון העמק בכמה שפבי רכינו היה ובפינו לא נמצאו. ומכאן
ואילך המשך רכרי רכינה.